

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 17Csp/54/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717204131
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Bohuš Hruška
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2018:6717204131.5

Rozhodnutie

Okresný súd Zvolen v sporovej veci žalobcu V. K., nar. X.X.XXXX, bytom V. XXX/X, XXX XX K., zast. Q.. M. Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec proti žalovanému Provident Financial, s. r. o., IČO: 35805731, so sídlom Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava, zast. De minimis, spol. s r.o., IČO 36 868 949, so sídlom Lovinského 22, 811 04 Bratislava, o zaplatenie 326,80 € s prísl. takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

II. Súd žalovanému **p r i z n á v a** náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 14.03.2017 doručenu súdu dňa 16.03.2017 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 326,80 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 326,80 € od 31.08.2016 až do zaplatenia, na tom právnom základe, že dňa 19.05.2014 žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 571856985 (ďalej len „Zmluva“). Žalobca v zmluve vystupuje ako spotrebiteľ, keďže uzatvoril Zmluvu ako fyzická osoba a pri uzatváraní a plnení Zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetná Zmluva je tak spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Na žalobcu sa preto vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej Zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver s nasledujúcou špecifikáciou: Uvedená Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. a so zákonom o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako, zákon o spotrebiteľských úveroch“) a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie pre veriteľa podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s uvedeným Zmluva obsahuje tieto neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi: Neprimeraná výška úrokovej sadzby: Výška úrokovej sadzby uvedená v predmetnej Zmluve nezodpovedá (v neprospech žalobcu) výške priemernej úrokovej miery Z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska (<http://www.nbs.sk/sk/statisticka/udajove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priemerna-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank>) bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 10,71 % pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci máj 2014. V zmysle Zmluvy je dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 22,38 %, čo predstavuje viac ako dvojnásobok priemernej hodnoty v bankách., Dohoda o výške úrokov musí byť (v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe slovenských súdov, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 05.11.2014, sp. zn. 3 Co/114/2014, či rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa

26.06.2013, sp.zn. 4 Cdo 51/2012) v súlade s ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Dohodnutá výška úrokovej sadzby podstatne (viac ako dvojnásobne) prevyšujúca mieru úrokov z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy, v rozpore s dobrými mravmi, teda ide o absolútne neplatný právny úkon. Takýto rozpor s dobrými mravmi a neplatnosť právneho úkonu uviedol vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. IM Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009. Na základe vyššie uvedeného je potrebné vnímať výšku úrokovej sadzby v zmysle § 53 ods. 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. Nakoľko ide o neplatné zmluvné dojednanie treba naň prihliadať akoby vôbec nebolo obsahom Zmluvy. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby povinnú náležitosť spotrebiteľského úveru podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na uvedené sa Zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje v zmysle ust. § 9 ods. 2 v spojení s ust. § II ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov: Povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy je podľa § 9 odst. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, uvedenie výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V predmetnej zmluve žalovaný neuviedol výšku splátky, počet splátok ani spôsob započítania splátok ani spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. Absencia tejto zákonnej náležitosti, tak spôsobuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona O spotrebiteľských úveroch, okrem iných aj písm. k), a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, že sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalšie nedostatky Zmluvy (rozpor so zákonom): Predmetná Zmluva neobsahuje aj ďalšie náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Absentujú ustanovenia týkajúce sa nesplácania spotrebiteľského úveru, splatenia úveru pred lehotou splatnosti, spôsobu zániku záväzku práva na odstúpenie od zmluvy, adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, a mnohé ďalšie. Tieto náležitosti sú síce uvedené na druhej strane zmluvy, avšak až za podpisom žalobcu, ktorý je na prvej strane za špecifikáciou úveru, čiže je otáznou ako bol s nimi oboznámený. Obsiahnutie náležitostí podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v Zmluve je tak len iluzórne a zavádzajúce, nakoľko pre priemerného spotrebiteľa je takto vyhotovená spotrebiteľská zmluva neprehľadná a zmätočná. Na takéto nedostatky zmlúv poukazuje aj rozhodovacia prax súdov SR, kde pre podporu uvádzam Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2011, sp. zn. 2 Cdo 245/2010, ktorý vyslovil názor, že ak nie sú obchodné podmienky podpísané oboma zmluvnými stranami, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté - ak im zákon povinne ukladá písomnú formu - sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné. Na základe vyššie uvedeného je potrebné vnímať tieto ustanovenia Zmluvy v zmysle § 53 ods. 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. Nakoľko ide o neplatné zmluvné dojednanie treba naň prihliadať akoby vôbec nebolo obsahom Zmluvy, teda s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), čo sú zákonné náležitosti, považuje sa poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Spolu so Zmluvou žalobca so žalovaným dňa 19.05.2014 uzatvorili aj Zmluvu o zabezpečení splátok úveru, závislú na zmluve o úvere, ktorá je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch a občianskym zákonníkom. Na základe tejto Zmluvy o zabezpečení splátok úveru žalovaný ako veriteľ poskytol žalovanému službu: Prevzatie peňažnej sumy na úhradu splátok úveru. Za tento balíček žalovaný zinkasoval odplatu vo výške 195,70,- EUR, týždenne 3,26 EUR, ktorá pri týždennej splátke 8,52 EUR za úver predstavovala 38% navýšenie splátok, ako aj nákladov spotrebiteľa. Uvedená výška sumy nie je žiadnym spôsobom odôvodnená. V Zmluve o zabezpečení splátok úveru nie je odkaz na žiadny sadzobník poplatkov alebo rozpis jednotlivých poplatkov za poskytnutú službu. Zmluva o zabezpečení splátok úveru má povahu formuláru a je do nej vpísaná celková odmena za službu a číslo zmluvy, na základe ktorej bol poskytnutý úver. Je preto zrejmé, že Zmluva o zabezpečení splátok úveru súvisí so zabezpečením pohľadávky žalovaného vzniknutou na základe Zmluvy. Pre podporu svojich tvrdení poukazujeme na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.01.2016 sp. zn. 10Co/443/2015: „zmluva o zabezpečení splátok úveru nesporne závisí od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lebo upravuje spôsob prevzatia peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátok dotknutého

spotrebiteľského úveru. Už samotné označenia zmluvy „O zabezpečení splátok úveru“ bez pochybnosti definuje, že jej predmet súvisí s pohľadávkou veriteľa z titulu úveru poskytnutého navrhovateľke (slúži na jej zabezpečenie). Bez úveru poskytnutého práve na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere by vzťah založený zmluvou o zabezpečení splátok úveru nemal žiaden význam. Žalobca ako spotrebiteľ tak platil za službu, ktorá v skutočnosti neslúžila záujmom spotrebiteľa, ale naopak slúžila záujmom žalovaného ako veriteľa. Žalovaný sa takýmto spôsobom pokúša obchádzať zákon a úmyselne získavať od dlžníka vyššie plnenie ako mu vyplýva zo zákona, a preto Zmluva o zabezpečení splátok úveru predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a je neplatná. Obdobné poplatky, ktoré súvisia so Zmluvou, sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Uvedené vyplýva aj z rozhodovacej praxe slovenských súdov (napr. rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.02.2016 sp. zn. 15Co/39/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.11.2012, sp. zn. 18Co/109/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 09.08.2011 sp. zn. 10 COE/313/2010), ale rovnako aj zo samotného zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, kde podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné, čo potvrdil svojim rozhodnutím aj Najvyšší súd Slovenskej republiky číslo rozhodnutia: 8MCdo/3/2015 zo dňa 28.08.2015. Žalobca sa zrejme nesúladi Zmluvy so zákonom pokúsil so žalovaným riešiť mimosúdnu cestou. Žalovaný bol predsporovou výzvou zo dňa 31.10.2016 upozornený na nedostatky a zrejme rozpory Zmluvy so zákonom. Žalovaný svojou odpoveďou zo dňa 31.08.2016 vyjadril svoj negatívny postoj k doriešeniu danej veci k spokojnosti oboch strán mimosúdnu cestou, preto žalobca v záujme ochrany svojich práv je nútený pristúpiť k tejto žalobe. Na základe vyššie uvedeného bol poskytnutý úver zo Zmluvy bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že žalobca mal povinnosť splatiť úver len do výšky skutočnej istiny, ktorá sa rovná výške úveru v sume 380,- EUR. Žalobca vyplatil celú výšku úveru zo Zmluvy (511,10 EUR) ako aj odmenu zo Zmluvy o zabezpečení splátok úveru (195,70,- EUR). Žalobca tak spolu splatil žalovanému sumu 706,80 EUR, teda o 326,80 EUR viac ako si požičal, čo predstavuje 86 % navýšenie istiny úveru. Preplatok vo výške 326,80 EUR tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Podľa ust. § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech z nepoctivých zdrojov. Žalobca požaduje vrátiť preplatok späť z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 326,80 EUR od 31.08.2016, kedy žalovaný vyhotovil odpoveď na predsporovú výzvu, (t.j. najneskôr v tento deň už žalovaný vedel o bezdôvodnom obohatení a mal možnosť ho zaplatiť na účet žalobcu) až do zaplatenia. Trovy žalobcu vyčíslujeme nasledovne: 1. podľa § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov je spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva oslobodený od platenia súdneho poplatku, 2. trovy právneho zastupovania, a to za 2 úkony (prevzatie veci, vrátane prvého rokovania s klientom a vypracovanie žaloby) po 24,90 EUR, spolu 49,80 EUR (základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon je stanovená v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), čo spolu s daňou z pridanej hodnoty - nakoľko právny zástupca žalobcu je jej platiteľom « tvorí 59,76 EUR, 3. paušálna náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné za 2 právne úkony v sume 2 X 8,84 EUR, t.j. spolu 17,68 EUR, čo spolu s daňou z pridanej hodnoty tvorí 21,22 EUR. Celkovo teda trovy žalobcu v sume 80,98 EUR.

2. K žalobe sa vyjadril žalovaný odporom zo dňa 30.06.2017, ktorý bol súdu doručený dňa 04.07.2017, nasledovne: žaloba žalobcu zo dňa 14. marca 2017 (ďalej len „žaloba“), na základe ktorej bol vydaný Platobný rozkaz, je v celom rozsahu nedôvodná a špekulatívna. Žalovaný popiera všetky skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, pretože sú nepravdivé, navyše tieto žalobca ničím nepreukazuje. Žalovaný trvá na tom, že ním používané zmluvy sú platné, majú všetky príslušnými právnymi predpismi stanovené náležitosti a neobsahujú neprijateľné podmienky. Žalovaný namieta, že nepoužíva nekalé obchodné praktiky a žalobca všetky zmluvy so žalovaným uzavrel dobrovoľne. Žalovaný namieta, že žalobný návrh na plnenie uvedený v žalobe je neprípustný už len z hľadiska toho, že v ňom absentuje vyjadrenie synalagmatickej reštitúcie. Toto vecné odôvodnenie žalovaný bližšie odôvodňuje s uvedením vlastných tvrdení o skutkových okolnostiach nižšie v texte tohto odporu. 1. skutkový stav: Žalovaný popiera všetky skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, pretože sú nepravdivé. Žalovaný trvá na tom, že ním používané zmluvy sú platné, v súlade s právnymi predpismi, majú všetky príslušnými

právnymi predpismi stanovené náležitosti, a neobsahujú neprijateľné podmienky. Žalovaný nepoužíva nekalé obchodné praktiky a žalobca všetky zmluvy so žalovaným' uzavrel dobrovoľne. Medzi stranami došlo k uzavretiu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 571856985 z 19. mája 2014 (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi Spotrebiteľský úver v sume 380,- EUR a žalobcovi po poskytnutí spotrebiteľského úveru vznikol záväzok zaplatiť žalovanému celkovú čiastku (pri predpoklade riadneho a včasného splatenia dlhu) v sume 511,10 EUR. Žalovaný trvá na pravdivosti údajov uvedených v texte Zmluvy o úvere. Až po uzavretí Zmluvy o úvere, hoci v ten istý deň (teda nie spolu so Zmluvou o úvere ako tvrdí žalobca) strany spolu na základe žiadosti žalobcu uzavreli Zmluvu o zabezpečení splátok úveru zo dňa 19. mája 2014 (ďalej len „Zmluva o doplnkovej službe“). Na základe Zmluvy o doplnkovej službe sa žalovaný zaviazal poskytovať žalobcovi nadštandardnú doplnkovú službu a žalobca sa zaviazal žalovanému za túto službu zaplatiť celkovú odmenu v sume 195,70 EUR. Žalovaný trvá na pravdivosti údajov uvedených v texte Zmluvy o doplnkovej službe. Žalovaný zvlášť popiera aj všetky skutkové tvrdenia žalobcu súvisiace s tým, že: (i) vraj sa žalovaný bezdôvodne obohatil, a to dokonca aj vraj úmyselne - tvrdenia sú nepravdivé. Žalovaný sa bezdôvodne neobohatil, pretože každé plnenie, ktoré kedy prijal od žalobcu, bolo vždy prijaté na základe konkrétneho právneho dôvodu - písomnej zmluvy platne uzavretej, ktorá vždy bola v súlade s právnymi predpismi. Žalovaný pritom vždy konal v súlade s dominantnou rozhodovacou praxou všeobecných súdov v Slovenskej republike, na ktorú nižšie v texte tohto podania aj poukazuje, čo vylučuje akúkoľvek úvahu o údajnom úmysle žalovaného; (ii) vraj Zmluva o úvere „nie je v súlade právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. a ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku“, vraj je Zmluva O úvere neplatná resp., vraj je bezúročná a bez poplatkov - tvrdenia sú nepravdivé. Zmluva o úvere a Zmluva o doplnkovej službe plne rešpektuje právnú úpravu ochrany spotrebiteľa, a je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Zmluva o úvere je platná a nie je bezúročná a bez poplatkov; (iii) vraj Zmluva o úvere obsahuje neprijateľné podmienky -tvrdenia sú nepravdivé. Žiadna zmluva uzavretá žalovaným neobsahuje neprijateľné podmienky; vraj Zmluva o úvere neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, pričom vraj je v Zmluve o úvere uvedená nesprávne RPMN, vraj nie je uvedená náležitosť a to napr. výška, počet a termíny splátok, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, a vraj v nej nie je správne uvedená úroková sadzba spotrebiteľského úveru - tvrdenia sú nepravdivé. Každá zmluva uzavretá žalovaným má všetky právnymi predpismi stanovené náležitosti. Zmluva o úvere obsahuje aj všetky na ňu sa vzťahujúce náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona Č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a O zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) riadne, správne, jednoducho, určito a zrozumiteľne na jej jednom liste zloženom do dvoch strán tak, aby tieto boli ľahko prístupné a pochopiteľné priemernému spotrebiteľovi; vraj výška úrokovej sadzby dohodnutá v Zmluve o úvere viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru, z úverov obchodných bánk v čase uzavretia, a teda je vraj neplatná - tvrdenia sú nepravdivé. Úroková sadzba bola dohodnutá v súlade s právnymi predpismi a nie je v rozpore s dobrými mravmi, pretože je súčasťou odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov, ktorá ako celok nepresahuje právnymi predpismi stanovenú najvyššiu prípustnú odplatu. Táto úroková sadzba pritom bola v čase uzavretia Zmluvy o úvere nižšia, ako bežná úroková sadzba iných nebankových subjektov. Navyše, pokiaľ by sa v Zmluve o úvere dohodnutý úrok prepočítal podľa metodiky Národnej banky Slovenska pri vyhotovovaní prehľadu priemerných úrokových mier, na ktorú odkazuje žalobca, jej výška by bola v čase uzavretia Zmluvy o úvere takmer identická 5 priemernou úrokovou mierou na trhu; (vi) vraj spolu so Zmluvou o úvere strany uzavreli Zmluvu o doplnkovej službe uvedenú v žalobe, vraj výška celkovej odmeny podľa tejto zmluvy nie je odôvodnená, vraj je preto zrejmé, že Zmluva o zabezpečení splátok úveru súvisí so zabezpečením pohľadávky žalovaného vzniknutou na, základe Zmluvy ...“, „vraj Zmluva o doplnkovej službe predstavuje neprijateľnú podmienku - tieto tvrdenia sú nepravdivé. Spolu so Zmluvou o úvere nedošlo k uzavretiu Zmluvy o doplnkovej službe. Je pritom tiež dôležité, že Zmluva o doplnkovej službe sa vždy uzavrie až po uzavretí príslušnej zmluvy o úvere, a to iba na žiadosť spotrebiteľa, teda dobrovoľne. Žalobca žiadnu Zmluvu o doplnkovej službe uzatvoriť nemusel. Zmluva o doplnkovej službe nemôže ani podmieňovať uzavretie príslušnej zmluvy o úvere, pretože k nej príslušná zmluva o úvere je už skôr uzavretá. Výška celkovej odmeny je vždy primeraná vzhľadom k vysokým nákladom na realizáciu predmetu doplnkovej služby - pravidelný odnáškový charakter. Žalovaný nemá svoje pohľadávky zo zmlúv o úvere žiadnym spôsobom zabezpečené. Zmluva o doplnkovej službe nie je závislou zmluvou ani neprijateľnou podmienkou. 2. bagateľnosť žalobných dôvodov: pokiaľ ide o jednotlivé žalobné dôvody, tieto sú zjavne bagateľné pre prehnaný formalizmus tak ako to má na mysli Ústavný súd SR: „prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva

vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti, ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania" (napr. nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014). Podľa Ústavného súdu SR sa porušenia základných práv dopustí súd vtedy „ak formalistickým výkladom podústavného práva odoprie autonómne prejavu vôle zmluvných strán dôsledky, ktoré zmluvné strany takým prejavom zamýšľali vyvolať vo svojej právnej sfére“ (nález sp. zn. I. ÚS 242/07).

3 Nepoužitelnosť odkazov žalobcu: Žalobca v žalobe bez bližšieho zdôvodnenia odkazuje na niekoľko marginálnych súdnych rozhodnutí prevažne okresných súdov a na iné s touto vecou nesúvisiace prílohy žaloby. Žalovaný sa voči takémuto postupu žalobcu ohradzuje z viacerých dôvodov. Po prvé, predmetom súdneho sporu na základe podanej žaloby sú len tie rozhodujúce skutočnosti, ktoré sú opísané v podanej žalobe, teda nie skutočnosti opísané v súdnych rozhodnutiach alebo iných prílohách žaloby na ktoré žalobca v žalobe len odkazuje. Táto zásada vyplýva okrem iného aj z toho, že pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností je náležitou súčasťou žaloby podľa § 132 ods. 1 CSP, pričom má aj svoje výslovné vyjadrenie v § 132 ods. 2 CSP: „opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy“. Má svoje opodstatnenie nielen z pohľadu rozlišovania či existuje prekážka litispendencie alebo následne prekážka *res iudicata*, ale navyše a hlavne umožňuje žalovanému sa náležite vyjadriť k predmetu súdneho sporu. Nerešpektovaním danej zásady automaticky dochádza k znemožnenou žalovanému vyjadriť sa a k porušeniu rovnosti strán, a teda aj k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Po druhé, žalovaný zdôrazňuje, že mu doposiaľ nebola právoplatne určená zmluvná podmienka v ním uzatváraných spotrebiteľských zmluvách za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti, ani mu doposiaľ nebolo právoplatne nepriznané plnenie z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky v ním uzatváraných spotrebiteľských zmluvách. Po tretie, pokiaľ ide o konkrétne žalobcom spomínané súdne rozhodnutia, žalovaný vôbec nerozumie, v čom by podľa názoru žalobcu tieto rozhodnutia mohli mať súvis s touto konkrétnou vecou. Konkrétny skutkový stav žalobcom predložených rozhodnutí sa totiž týka iných strán, iných skutkových okolností, iných zmlúv a ide navyše charakterom o marginálne a zväčša staršie rozhodnutia. Konkrétne napríklad: (i) rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18Co/1.0.9/2011, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10CoE/313/2010 - sa týka iných strán, iných zmlúv, iných skutkových okolností. Čo však žalovaný považuje za zarážajúce, je to, že tieto rozhodnutia, nielenže nemajú žiaden ani len hypotetický súvis s touto vecou, tieto však vôbec ani len neobsahujú žiadny taký záver, aký z nich vyvodzuje žalobca v žalobe. Žalobca tak zjavne zavádza. Po piate, záver žalovaného o platnosti a súlade zmlúv o spotrebiteľských úveroch používaných žalovaným je ustálené judikované všeobecnými súdmi SR, vrátane aj najnovších rozsudkov z prelomu rokov 2016/2017 vo veciach vedených či už na OS Prešov pod sp. zn. 9Csp/137/2016, alebo OS Veľký Krtíš pod sp. zn. 10Csp/47/2016, sp. zn. 12Csp/286/2016 či sp. zn. 10Csp/62/2016, OS Zvolen pod sp. zn. 12C/98/2016 alebo na KS v Trenčíne pod sp. zn. 17Co/339/2015, na OS Poprad pod sp. zn. 20Csp/75/2016 či sp. zn. 20Csp/74/2016 alebo na OS Košice II pod sp. zn. 41Csp/72/2016. Správnosť týchto záverov potvrdzuje aj tá skutočnosť, že Národná banka Slovenska na základe zákona č. v35L20,15 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o spotrebiteľských úveroch, vydala žalovanému ako prvému subjektu na slovenskom trhu dňa. 28. augusta 2015 povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a to na základe mimoriadne dôkladného rozboru zmlúv, ako aj všetkých procesov žalovaného pri poskytovaní spotrebiteľských úverov, čo by nebolo možné, ak by jeho zmluvy neobsahovali zákonné náležitosti či akokoľvek inak odporovali zákonu. Žalovaný je tak opodstatnene v dobrej viere toho názoru, že ním uzatvárané formulárové zmluvy sú všetky v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Čo sa týka zmluvy o doplnkovej službe: Dobrovoľnosť uzavretia Zmluvy o doplnkovej službe: Žalobca uzavrel Zmluvu o doplnkovej službe dobrovoľne (so skutočnou, slobodnou a vážnou vôľou, nie v tiesni), čo preukazuje aj to, že: (i) nie každý spotrebiteľ zmluvu o doplnkovej službe so žalovaným uzavrie; (ii) Zmluva o úvere je úplne nezávislá od skutočností, či dôjde alebo nedôjde k uzavretiu Zmluvy o doplnkovej službe so spotrebiteľom; (iii) Zmluva o doplnkovej službe bola so žalobcom osobitne uzavretá vždy najskôr až po uzavretí príslušnej zmluvy o úvere. Nemohla teda podmieňovať uzavretie zmluvy o úvere, keďže táto bola v čase podpisu príslušnej Zmluvy o doplnkovej službe už uzavretá; (iv) žalovaný svojich obchodných zástupcov školí o dobrovoľnej povahe Zmluvy o doplnkovej službe, ktorí spotrebiteľov na túto skutočnosť upozorňujú. V prípade, ak by obchodný zástupca túto svoju povinnosť porušil (k čomu nedošlo) bolo by to porušením jeho zmluvných povinností k žalovanému, čoho dôsledkom by došlo k ukončeniu spolupráce s daným obchodným zástupcom; (v) v bode 4.3 Zmluvy o doplnkovej službe sa uvádza, že Zmluvu o doplnkovej službe sa uzatvára na žiadosť žalobcu, pričom v bode 1.8 Zmluvy o doplnkovej službe je uvedená adresa na podávanie sťažností. Ak by teda aj obchodný zástupca porušil svoju povinnosť upozorniť spotrebiteľa na dobrovoľnú povahu Zmluvy o doplnkovej službe (čo nie je prípad tohto, súdneho sporu), môže spotrebiteľ vždy podať sťažnosť na dotknutého obchodného zástupcu, no

žalobca takúto sťažnosť nepodal; a (vi) Zmluva o doplnkovej službe je veľmi stručná zmluva s textom iba na jednom liste, pričom bola osobitne uzavretá a podpísaná stranami.

4.2. Povaha a predmet Zmluvy o doplnkovej službe:

zmluva o doplnkovej službe je samostatne uzavretou inominátnou spotrebiteľskou zmluvou obsahujúcou ustanovenia o predmete plnenia (bod 1.1) a jeho cene (bod 1.2), pričom obe sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Je z nich totiž zrejmé, aká je odmena za nadštandardnú doplnkovú službu, ako aj to, za čo sa táto odmena platí, t. z. v čom spočíva podstata služby. Zmluvu o doplnkovej službe strany osobitne podpísali. Zmluva o doplnkovej službe je akcesorickej povahy k príslušnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, no nie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, ani nie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok, čo potvrdzuje aj fakt, že niektorí zákazníci žalovaného sa rozhodli pre doplnkovú službu a niektorí nie. Zmluvou o doplnkovej službe sa žalovaný zaviazal žalobcovi poskytovať nadštandardnú doplnkovú službu spočívajúcu v preberaní od žalobcu peňažných súm, určených na úhrady splátok spotrebiteľského úveru jemu poskytnutého, a zabezpečovať ich použitie na zodpovedajúce úhrady splátky spotrebiteľského úveru v mene žalobcu, a to spôsobom podľa príslušnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (bod 1.1 Zmluvy o doplnkovej službe). Tento odnáškový charakter predstavuje jadro a podstatu doplnkovej služby. Táto doplnková služba je orientovaná predovšetkým na tých spotrebiteľov, ktorí nemajú zriadený bankový účet v banke (aj z toho dôvodu preferovali daní zákazníci režim „hotovostný režim“ v zmluve o spotrebiteľskom úvere). Súčasťou Zmluvy o úvere je aj dohoda o spôsobe splácania poskytnutého úveru obsiahnutá v bode 9 „Zákazník sa zaväzuje platiť Providentu týždenné splátky celkovej dlžnej sumy riadne a včas a v súlade s pokynmi Providentu.“ a pri zvolenom režime. Pri režimoch Zmluva o úvere upravuje spôsob platenia dlžnej sumy nasledovne: „Splátka sa považuje za uhradenú dňom jej pripísania na bankový účet Providentu. Platobné údaje na poukazovanie splátok: ...“. Zmluvou o doplnkovej službe sa nemení miesto alebo spôsob splnenia záväzku spotrebiteľa z príslušnej uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takáto zmena by bola možná len privatívnou nováciou podľa § 570 ods. 1 OZ, pričom § 516 ods. 2 OZ vychádza z prezumpcie kumulatívnej novácie, ak z dohody nevyplýva nepochybne, že dojednaním nového záväzku má doterajší záväzok zaniknúť. Zo Zmluvy o doplnkovej službe nevyplýva, že by mala nahrádzať miesto ani spôsob plnenia, práve naopak. Každý spotrebiteľ (aj žalobca) je preto povinný platiť splátky úveru na bankový účet žalovaného a nie inak. Teda uzavretím Zmluvy o doplnkovej službe sa tak záväzok žalobcu platiť splátky dlžnej sumy na bankový účet žalovaného nemení, ibaže žalovaný sa okrem iného navyše zaväzuje novým záväzkom fyzicky sa dostať na miesto určené žalobcom aj prevziať od neho hotovosť, ktorú po jej prevzatí v jeho mene použije na splnenie povinnosti žalobcu zo Zmluvy o úvere (ak sa napríklad klient banky rozhodne namiesto použitia internetbankingu cestovať do banky osobne, nemusí predsa banka platiť takéto cestovné za klienta napríklad náklady na taxislužbu. Ako protiplnenie za nadštandardnú doplnkovú službu sa žalobca v Zmluve o doplnkovej službe zaviazal zaplatiť žalovanému celkovú odmenu. Celková odmena za doplnkovú službu podľa Zmluvy o doplnkovej službe bola pritom určená dohodou strán, je primeraná a v súlade s dobrými mravmi. V plnej miere zodpovedá náročnosti toho, že okrem iného obchodný zástupca sa spravidla 60-krát musí dostať do miesta určeného žalobcom za účelom plnenia Zmluvy o doplnkovej službe, z čoho prirodzene vznikajú žalovanému aj značné náklady spočívajúce predovšetkým v cestovných nákladoch a amortizácií (pri niektorých zákazníkoch išlo o cestu tam a späť presahujúcu aj 30 km), rovnako tak aj náklady súvisiace so stratou času a zabezpečením úhrad osobám, ktoré tieto činnosti v mene žalovaného vykonávajú, ako aj náklady za hotovostné vklady. Žalovaný tak žalobcovi poskytoval na základe Zmluvy o doplnkovej službe reálne a ekonomicky náročné protiplnenie, ktoré ale žalovaný dokázal racionalizovať na pre spotrebiteľov primeranú výšku. Keby žalobca túto doplnkovú službu realizoval návštevami svojho advokáta za obdobných podmienok, jeho tarifná odmena by mnohonásobne presiahla celkovú odmenu podľa Zmluvy o doplnkovej službe, isto by však neposkytoval túto službu zadarmo, ako teraz požaduje žalobca. Vyššie identifikované hlavné zmluvné podmienky teda doplnková služba ako hlavný predmet plnenia a celková odmena ako cenové dojednanie sú pritom explicitne vylúčené zo súdneho prieskumu ich prijateľnosti podľa § 53 ods., 1 OZ. Právo EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa totiž vychádza z predpokladu, že priemerný spotrebiteľ si vie ustrážiť hlavné zmluvné podmienky konkrétnej zmluvy predovšetkým tým, či zmluvu uzavrie alebo nie, aj z toho dôvodu sú preto hlavné zmluvné podmienky vo všeobecnosti vylúčené zo súdneho prieskumu skúmania ich prijateľnosti.

5 Cenové dojednanie (odplata) v zmluve o úvere: bližšie k Zmluve o úvere - najvyššia prípustná výška odplaty: Ustanovenie § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. používa pre oblasť spotrebiteľských úverov terminus technicus pre označenie od platy - ceny, ktorým je spojenie „celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom“. V danom prípade ide o špeciálnu právnu úpravu definujúcu odplatu/cenu za Spotrebiteľský úver. Inak povedané, odplatom za Spotrebiteľský úver sú úroky a poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť (s výnimkou nepovinných doplnkových služieb).

Medzi týmito zložkami odplaty za úver nerobí zákon č. 129/2010 Z. z. žiaden rozdiel. V konkrétnom prípade to znamená, že celkové náklady žalobcu zo Zmluvy o úvere tvorili len úrok a poplatok za garantovanú službu. Podľa § 53 ods. 1 OZ: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané“. Citované ustanovenie tak neumožňuje skúmať prijateľnosť zmluvnej podmienky, ktorou je cenové dojednanie, pokiaľ je vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Zákon síce rozlišuje hlavný predmet plnenia, ale nerozlišuje cenové plnenia na hlavné cenové plnenia a vedľajšie cenové plnenia. Cenové plnenia sa preto nemôžu „deliť“ napríklad na hlavné cenové dojednania a vedľajšie cenové dojednania, čo súčasne vylučuje aj to, aby súd mohol niektoré z týchto „čiasťkových“ cenových plnení skúmať samostatne z hľadiska neprijateľnosti zmluvných podmienok (viď Hellner, Steuer: BankrechtundBankpraxis, Stand 01/2005, bod 18/53). Inými slovami, -Citovaný zákon vylučuje možnosť zaoberať sa neprijateľnosťou cenového dojednania ako takého, a keďže nerozlišuje medzi hlavnými a vedľajšími cenovými dojednaniaми vylučuje aj možnosť, zaoberať sa neprijateľnosťou jednotlivých zložiek cenového dojednania. Cenové dojednania, ktorými sú v Zmluve o úvere úrok a poplatok za garantovanú službu, preto podľa § 53 ods. 1 OZ nepodliehajú samostatnému súdnemu prieskumu ich prijateľnosti, ale spoločne ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov podliehajú súdnemu prieskumu z pohľadu, či táto „celková“ odplata nepresahuje najvyššiu prípustnú odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí, peňažných prostriedkov požadovať podľa § 3 ods. 6 OZ. Podľa § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom v okamihu uzavretia Zmluvy o úvere: „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.“ Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že súdnemu prieskumu podlieha len celková odplata za spotrebiteľský úver, pričom nebolo preukázané, že by táto v okamihu uzavretia Zmluvy o úvere podstatne prevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Žalovaný na preukázanie, že odplata za úver podľa Zmluvy o úvere podstatne neprevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch poukazuje na tabuľky vydané v zmysle nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z., ktoré v minulosti (pred účinnosťou zákona č. 129/2010 Z. z., ktorým sa novelizovalo ust. § 53 ods. 6 OZ na znenie, ktoré žalovaný cituje vyššie) slúžili ako základ pre stanovovanie maximálnej prípustnej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) v spotrebiteľských úveroch. RPMN vlastne vyjadruje v percentuálnom vyjadrení to, aký je úver pre spotrebiteľa nákladný a vychádza pritom zo všetkých nákladov, ktoré spotrebiteľ okrem istiny musí veriteľovi zaplatiť. Ide pritom o iný údaj, než je úroková sadzba a tieto dva údaje nemožno zamieňať. Podľa týchto tabuliek sa v rokoch 2008 až 2010 pohybovala maximálna prípustná hodnota RPMN medzi 76% až 112,52%. Keďže v Zmluve o úvere bola RPMN v polovičnej výške (v predchádzajúcom období v rokoch 2008 až 2010 právnymi predpismi stanovená maximálna výška RPMN až do 112,52%), nemôže byť takáto RPMN ani v rozpore s § 53 ods. 6 OZ. Najvyššia prípustná odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov podľa § 53 ods. 6 OZ tak v Zmluve o úvere prekročená nebola, teda odplata a všetky jej zložky vrátane úroku a poplatku za garantovanú službu sú v súlade s právnymi predpismi, a tak nevyhnutne aj v súlade s dobrými mravmi. Nakoľko žalobca poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1MCdo/1/2009, zo dňa 31. júla 2009, žalovaný si dovoľuje objasniť, že Najvyšší súd SR sa v danej veci zaoberal zmluvou o úvere uzavretou dňa 10. júna 2003, na ktorú sa ešte nevzťahoval toho času účinný zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, z čoho tiež vyplýva, že v konkrétnom prípade sa na danú zmluvu nepoužilo špeciálne vymedzenie ceny/odplaty - celkových nákladov spotrebiteľa, a toho času právny poriadok ani neupravoval najvyššiu prípustnú odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 53 ods. 6 OZ. Najvyšší súd SR vo veci zjednodušene konštatoval, že hoci v čase uzavretia danej zmluvy neexistuje zákonom stanovená výška odplaty (konkrétne v danom čase odplata predstavovala len úroky podľa danej zmluvy o úvere), neznamená to, že je ju možné dohodnúť v akejkoľvek výške, pretože aj v týchto prípadoch bude s hornou hranicou súlad s dobrými mravmi. Ako už z uvedeného vyplýva, spomínané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je zaujímavé z pohľadu limitácie dohodnutej odplaty, ktorá nemá právnymi predpismi stanovený limit, vo vzťahu k Zmluve o úvere... ktorá je predmetom tohto konania je však nepoužiteľné pretože - táto má právnymi predpismi, stanovenú najvyššiu prípustnú odplatu, a to ustanovením § 53 ods. 6

OZ. Je potrebné tiež zdôrazniť, že dané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nielenže stratilo vo vzťahu k zmluvám o spotrebiteľských úveroch právny základ v dôsledku zmeny právnej regulácie definovaním celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, RPMN a najvyššej prípustnej odplaty, ale navyše nikdy nemalo za cieľ posudzovať iba primeranosť niektorých zložiek odplaty, ale odplatu ako celok. Predsa ak výška dohodnutých úrokov k výhodnosti spotrebiteľského úveru nemusí mať koreláciu, potom akékoľvek samostatné posudzovanie len úrokov bez ďalších zložiek celkových nákladov stráca svoj pôvodný zmysel. Preto Najvyšší súd SR v odôvodnení daného rozhodnutia operuje abstraktne 5 posúdením výšky „odplaty“ a až následne dosadí svoj právny názor do konkrétneho skutkového stavu danej veci, kde odplata bola len úrok. Práve z toho dôvodu došlo následne zákonodarcom k zavedeniu legálnej definície celkových nákladov spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom a k stanoveniu najvyššej prípustnej výšky odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Blížšie k Zmluve o úvere - úrok 5.2.1. Všeobecne k dohodnutej úrokovej sadzbe dohodnutý úrok je v Zmluve o úvere uvedený jasne, zrozumiteľne a určito, a to fixnou úrokovou sadzbou zo sumy spotrebiteľského úveru. Úrok vyjadrený prostredníctvom fixnej úrokovej sadzby uvedenej v Zmluve o úvere je len špecifikáciou jedného cenového dojednania popri poplatku za garantovanú službu. Jeho súdny prieskum je tak v súlade s § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 6 OZ prípustný iba podľa § 53 ods. 6 OZ spolu s poplatkom za garantovanú službu, teda pri posudzovaní celkovej odplaty za príslušný Spotrebiteľský úver. Výška úrokovej sadzby pri spotrebiteľských úveroch nemôže byť súdom samostatne posudzovaná aj z toho dôvodu, že medzi výškou úrokovej sadzby a výhodnosťou konkrétneho spotrebiteľského úveru pre spotrebiteľa nemusí byť žiadna korelácia. Z uvedeného dôvodu zákonodarca zaviedol povinnosť v zmluvách o spotrebiteľskom úvere uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN), ktorá vychádza z celkových nákladov spotrebiteľa. Spojenými so spotrebiteľským úverom, a tak umožňuje spotrebiteľovi jednoducho a presne porovnať výhodnosť jednotlivých finančných produktov na trhu. Cieľom zavedenia RPMN bolo zaviesť jednoduchý údaj pre spotrebiteľov podľa ktorého vedia jednoznačne a presne porovnať jednotlivé ponúkané spotrebiteľské úvery z pohľadu ich výhodnosti, aj keď tieto obsahujú viacero cenových dojednaní popri úroku. Priemerný spotrebiteľ preto pri spotrebiteľských úveroch porovnáva RPMN ponúkaných spotrebiteľských úverov a nie úrokovú sadzbu. Dohodnutý úrok je porovnateľný s úrokmi, ktoré v rozhodnom čase poskytovali iné nebankové subjekty za daný druh spotrebiteľského úveru, resp. dokonca nižší ako priemer v danom segmente trhu. Žalovaný zdôrazňuje, že nekompenzuje nízky úrok vysokými poplatkami, ako je to bežnou praxou v bankovom sektore a navyše, žalovaný pri poskytovaní spotrebiteľského úveru podstupuje podstatne vyššie riziko ako banka poskytujúca spotrebiteľský úver. Banka má zväčša splatenie úveru zabezpečené aspoň pohľadávkami z účtu zákazníka, vedeného v danej banke, čo žalovaný nemá. In concreto, komerčné banky poskytujú úvery aj za vyššie úrokové sadzby (napr. Poštová banka, a. s., za 32,50% ročne, príp. OTP Banka, a. s. za 27,50% ročne) a napokon aj súdna prax považuje úroky vo výške 25% ročne za primerané (rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3 Co 67/2008, str. 6). Podľa Najvyššieho súdu SR „za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi“ (rozsudok so sp. zn. 3 Cdo 137/2003 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe, č. 62/2004). Ak sa teda v spoločnosti bežne akceptuje, že komerčné banky, ako aj súdna prax uznáva úrokovú sadzbu 25% ročne, či dokonca vyššiu, nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi fixná úroková sadzba zo sumy poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa Zmluvy o úvere 22,38% p. a. 5.2.2. Blížšie k priemeru úrokových sadzieb zverejňovaných NBS: Žalobca si otázku úroku predstavuje príliš jednoducho, až že prehliada zjavné skutočnosti. Priemer úrokových sadzieb zverejňovaný na webovom sídle Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) sa netýka obdobných prípadov ako je prípad žalobcu, ale týka sa všetkých spotrebiteľských úverov bez výnimky, pričom právna úprava presne stanovuje, aké parametre sú pre obdobnosť prípadov podľa § 53 ods. 6 OZ rozhodujúce a treba ich brať do úvahy, a to najmä finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Nič z toho však žalobca vo svojej argumentácii neberie do úvahy a v tomto smere zostal absolútne dôkazne pasívny. Žalobca si tiež vo svojej argumentácii vôbec neuvedomuje variabilitu spôsobov, akým sa môžu kvantifikovať úroky, a to pri rovnakej úrokovej sadzbe. Môže nastať napríklad situácia, že niektorý poskytovateľ má síce nižšiu úrokovú sadzbu ako žalovaný sa aj napriek rovnakej dĺžke, úverového vzťahu a rovnakej istine vyberie od zákazníka viac na úroku. Žalobca porovnáva priemernú úrokovú sadzbu zverejnenú NBS s úrokovou sadzbou p0C2. Ís Zmluvy o úvere, a to bez toho, aby vôbec rozlišoval spôsoby kvantifikácie úroku pri jednotných úrokových sadzbách, čo je pre zákazníka zásadná skutočnosť, ktorá určuje koľko reálne spotrebiteľ za úrok zaplatí. Uvedený rozdiel, ktorý je rozhodujúci vyplýva z toho, že kým žalovaný má nastavený týždenný interval splátok, čím rýchlejšie klesá istina a tým aj výška úroku, tak pri štatistike NBS dochádza len k jednej splátke na konci roka. Ak teda chce

žalobca porovnávať dva údaje je potrebné, aby porovnával také údaje, ktoré sa získavajú rovnakou metodikou, čo však žalobca nerobí. Ak by totiž žalobca použil rovnakú metodiku pre určenie úrokovej sadzby, akú používa NBS musel by dospieť k záveru, že ak je úrok 54,72 EUR za 60 týždňov pri 380,- EUR istiny, tak ide len o 12.51% ročne a nie dvojnásobok úrokových mier bánk, ako to nesprávne tvrdí žalobca. Bližšie k Zmluve o úvere - poplatok za garantovanú službu: Poplatok za garantovanú službu je len špecifikáciou cenového dojednania Zmluvy o úvere, ktorou sa poskytuje finančná služba - úver, a jeho súdny prieskum je tak v súlade s § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 6 OZ prípustný iba podľa § 53 ods. 6 OZ spolu s úrokom, teda pri posudzovaní celkovej odplaty za príslušný úver. Poplatok za garantovanú službu je v Zmluve o úvere vyjadrený jasne, zrozumiteľne a určito, pričom bol v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere prípustným a zákonom dovoleným poplatkom, pretože ho predpokladal aj § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj čl. 3 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 O zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v platnom znení (ďalej len „smernica 2008/48“). Súdny dvor EÚ k uvedenému ustanoveniu judikoval, že „táto smernica neobsahuje hmotnoprávne pravidlá týkajúce sa typov poplatkov, ktoré môže úver vyberať“ (rozsudok z 12. júla 2012, vec C-602/10, SC Volksbank România SA, bod 65). Je teda zrejme, že ani samotná smernica 2008/48 nestanovuje žiadne obmedzenia, čo sa týka druhov, rozsahu alebo kvality poplatkov, ktoré môže veriteľ vyberať v rámci poskytovania spotrebiteľských úverov. Protiplnenie za poplatok za garantovanú službu je pritom výslovne špecifikované v bode 4 Zmluvy o úvere. 6. Bližšie k nápadaným náležitostiam zmluvy o úvere: 6.1. Bližšie k RPMN: Žalovaný uviedol v Zmluve o úvere ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) v správnej výške. Pokiaľ ide o žalobcove nepravdivé tvrdenia, že vraj RPMN uvedená v Zmluve o úvere má vychádzať z celkových nákladov spotrebiteľa, ktoré vraj zahŕňajú aj celkovú odmenu podľa následne dojednanej Zmluvy o doplnkovej službe, tieto vyplývajú zo zámerného resp. predstieraného neporozumenia legálnej definície celkových nákladov spotrebiteľa (špeciálnej definície odplaty za poskytnutie úveru). Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú vymedzené v § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. nasledovne: „celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, dani a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady „na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutie takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok“. Z legálnej definície celkových nákladov tak jasne vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z. z. rozlišuje medzi doplnkovými službami súvisiacimi so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, (i) ktoré spotrebiteľ musí navyše uzavrieť, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok a medzi (ii) tými, pri ktorých spotrebiteľ nemusí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver a aby ho získal za ponúkaných podmienok (t. z. negácia (i)). Žalobca nemusel uzavrieť Zmluvu o doplnkovej službe, aby na základe Zmluvy o úvere získal spotrebiteľský úver a aby ho získal za ponúkaných podmienok, teda celková odmena podľa Zmluvy o doplnkovej službe sa nezahŕňa do: (i) určenia najvyššej prípustnej odplaty podľa § 53 ods. 6 OZ; odplata podľa Zmluvy o úvere aj celková odmena sú tak v súlade s právnymi predpismi a dobrými mravmi; (ii) celkových nákladov spotrebiteľa Spojenými so spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z.; údaje v Zmluve o úvere o celkových nákladoch žalobcu sú tak správne; (iii) celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť; údaje v Zmluve o úvere o celkovej čiastke, ktorú musí žalobca zaplatiť, sú tak správne; (iv) výpočtu RPMN; údaje v Zmluve o úvere o výške RPMN sú tak správne. Žalovaný teda v dobrej viere zastáva názor, že neporušil žiadnu svoju povinnosť, a to výslovne ani pri celkových nákladoch či RPMN v žiadnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. S týmto záverom sa opakovane stotožňujú aj všeobecné súdy v právne obdobných veciach ako napríklad: (i) „Podľa názoru súdu sa odmena za doplnkovú službu nezahŕňa do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom pre účely výpočtu RPMN za predpokladu, ak jej uzatvorenie nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru a spotrebiteľ mal možnosť výberu z niekoľkých foriem pri jeho splácaní. Tak to bolo aj v danom prípade, kedy žalobca mala možnosť vybrať si z dvoch foriem platenia úveru v hotovostnom aj v bezhotovostnom režime, pričom sama si určila spôsob splácania, a to výberom dohodnutých splátok zo strany obchodného zástupcu žalovaného.“ (rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 3. novembra 2014, sp. zn. 25C/160/2014); (ii) „... preposkytnutie predmetného spotrebiteľského úveru nebolo podmienkou uzavretie zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Preto podľa názoru nemožno (skutočnosť, že náklady spojené s prebratím peňažnej hotovosti určenej na, úhradu splátok spotrebiteľského úveru, zahŕňať do celkových nákladov spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. g) zákona o ochrane spotrebiteľov. Bolo na voľne navrhovateľa, akým spôsobom bude splácať tento úver (rozsudok Okresný súd Prešov z 30.5.2014, sp. zn. 10C/239/2011); (iii) „... sa nestotožňuje s

názorom žalobcu, že do RPMN mal byť započítaný aj poplatok zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Okrem toho, že predmetom tohto konania nebolo určenie neplatnosti zmluvy o zabezpečení splátok úveru, súd poukazuje na to, že ide o doplnkovú službu k zmluve o úvere, ktorá s hlavnou zmluvou žiadnym spôsobom nie je spojená. Bez uzavretia doplnkovej zmluvy mohol byť uzavretý hlavný zmluvný vzťah, teda zmluva o úvere, nebolo podmienkou získania úveru uzavrieť zmluvu o zabezpečení splátok úveru“ (rozsudok Okresný súd Spišská Nová Ves z 9.9.2013, sp. zn. 7C/162/2013); a (iv) „pokiaľ ide o doplnkovú službu k zmluve o úvere, teda o zabezpečenie splátok úveru, súd má za to, že táto zmluva je samostatnou inominátnou spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ktorej odporca navrhovateľovi poskytuje doplnkovú službu. Toto nebolo podmienkou získania spotrebiteľského úveru, táto skutočnosť vyplýva z toho, že v zmluve o úvere nie je zmienka o takejto doplnkovej službe. Z obsahu zmluvy vyplýva, že obsahuje určenie predmetu plnenia aj ceny, ktoré sú vyjadrené jasne a zrozumiteľne, určite a o ktorých určitosti niet pochýb“ (rozsudok Okresného súdu Bratislava z 18.9.2014, sp. zn. 32Cb/135/2010).

6.2 Adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti: Žalobca tiež argumentuje tým, že Zmluva o úvere vraj neobsahuje adresu veriteľa (žalovaného), na ktorú možno podať reklamáciu či sťažnosť, a to napriek jednoznačnému zneniu Zmluvy o úvere, o ktorom žalobca tentokrát tvrdí, že tým, že tento bod je uvedený na druhej strane Zmluvy o úvere, má to byť pre spotrebiteľa „neprehľadná a zmätočná“ skutočnosť. S takýmto tvrdením žalobcu rozhodne nemožno súhlasiť, keďže priamo odporuje Zmluve o úvere. Všetky zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa nachádzajú len v jedinom dokumente na jedinej listine, ktorú mal žalobca od počiatku v dispozícii. Žalovaný od počiatku svojej podnikateľskej činnosti vytvára jasné a prehľadné zmluvy, keď na jednej listine zloženej na 2 strany uvádza všetky zákonné náležitosti s prehľadným a zrozumiteľným členením, pričom každý zákazník (aj ten menej obozretný) si takto spracovaný zmluvný formulár dokáže ľahko a rýchlo prečítať. Je to práve žalovaný, ktorý sa vyhýba bežnému štandardu formulárových zmlúv na finančnom trhu, ktoré obsahujú desiatky strán hustého textu, často zo zákona zbytočne skopírovanými celými pasážami, ktoré práve takýmto spracovaním robia pre bežného Spotrebiteľa zmluvný formulár neprehľadný a po obsahovej a rozsahovej stránke ťažko zrozumiteľný a vôbec prečitateľný. Práve z tohto dôvodu žalovaný ani nepoužíva žiadne všeobecné obchodné podmienky. Žalovaný, ktorý odmieta takýto prístup, aký je bežný pre množstvo dodávateľov napr. finančných inštitúcií pôsobiacich na našom trhu, je však paradoxne ešte napádaný zo strany žalobcu. Všeobecné obchodné podmienky na rozdiel od zmluvy samotnej predstavujú úkon, ktorý nie je priamo súčasťou zmluvy, ale zmluva sa na tento externý úkon (dokument) odvoláva a práve vďaka tejto odvolávke sa stávajú všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy, pričom práve tu hrozí riziko, že takéto všeobecné obchodné podmienky nebudú zákazníkovi aj reálne poskytnuté a teda nebude mať možnosť sa s nimi aj reálne oboznámiť. V danom prípade sa však nič takéto nestalo, pretože Zmluva o úvere sa neodvoláva na žiadny takýto externý dokument, keďže celý zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako zmluvnými stranami je kompletne upravený výhradne v Zmluve úvere v rozsahu len jedného listu. Z tohto dôvodu uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/245/2010, na ktoré poukazuje žalobca, nie je na prospech podpory jej argumentácie, ale práve naopak, keďže sa v ňom celkom jasne konštatuje, že „písomná forma je zachovaná, ak je obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami“, pričom v danom prípade je týmto dokumentom práve, a len Zmluva úvere, ktorá je oboma stranami ako zmluvnými stranami aj riadne podpísaná. Každý zákazník žalovaného (vrátane žalobcu) dostáva po vysvetlení a vypísaní konkrétny návrh zmluvy (t. z. Zmluvu o úvere). V prípade, ak s takýmto návrhom súhlasí, tak ho na znak súhlasu aj vlastnoručne podpíše. Zmluva o úvere obsahuje postupne všetky podstatné skutočnosti (vrátane zákonných náležitostí), pričom približne v 3/4 prvej strany Zmluvy o úvere sa na jej pravej strane a to hneď nad podpisom zákazníka (t. j. žalobcu) uvádza, že „Pokračovanie textu tejto Zmluvy je na strane č. 2“, až potom ako si zákazník prečíta celé znenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t. j. nie len stranu č. 1, ale aj stranu 2, všetky sa nachádzajúce na rovnakom liste papiera toho istého dokumentu, tak zákazník takúto zmluvu aj podpíše.

6.3. Termín konečnej splatnosti: Žalovaný trvá na tom, že v Zmluve o úvere je prítomná aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.: „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ Táto náležitosť je v Zmluve o úvere uvedená na jej prvej strane nasledovne: „Úver sa za podmienok podľa tejto Zmluvy poskytuje na dobu 60 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia Zmluvy.“ Zákon Č. 129/2010 Z. z. používa pojem „termín konečnej splatnosti“, nie „dátum“. V slovenskom jazyku pritom nie sú slová „termín a dátum“ synonymami, Slovo „termín“ vymedzuje čas, v ktorom treba niečo splniť, Slovo „dátum“ však vymedzuje konkrétny časový údaj v podobe deň, mesiac, rok (vid' Krátky slovník slovenského jazyka. 4. dopl. a upr. vyd. Bratislava: Veda 2003. 985 5.). Rozdielne používanie uvedených pojmov má v slovenskom súkromnom práve dlhodobú tradíciu a je nevyhnutnosťou v zmluvnom práve, čo je zrejším dôvodom prečo si zákonodarca osvojil práve

pojem „termín“ a nie „dátum“. Žalovaný si dovoľuje z dôvodu názornosti pripomenúť, že slovo „termín“ sa napríklad používa aj v spojení „výplatné termíny“ v § 43 ods. 2 a § 130 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, ako pravidelná náležitosť pracovnej zmluvy. Individuálne pracovnoprávne spory pritom tiež patria medzi spory s ochranou slabšej strany v zmysle CSP, teda zamestnanec je rovnako „slabšou stranou“ ako spotrebiteľ. V individuálnych pracovnoprávných sporoch však neexistuje nikto, a isto nie zamestnanec, ktorý by spochybňoval, že dohoda o výplatnom termíne je neplatná len z toho dôvodu, že výplatný termín nie je pre každý mesiac samostatne vyjadrený konkrétnym dátumom v podobe deň, mesiac a rok. Jazykový výklad danej náležitosti tak jasne vyžaduje iba určenie časového okamihu konca doby resp. dĺžky trvania Zmluvy o úvere, spôsob jeho určenia však neobmedzuje. Jazykový výklad danej náležitosti tak je v súlade s výkladom, ktorý poskytol Súdny dvor EÚ rozsudkom Súdneho dvora EÚ, vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíróová, C-42/15 (ďalej len „Rozsudok HCS“): Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa ma vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ Predmetný výrok Rozsudku HCS sa vzťahuje na náležitosť zmluvy o úvere podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 so zameraním na pojem „frekvencia splátok“. Ako vyplýva z odôvodnenia Rozsudku HCS tento sa tiež jasne vzťahuje aj na náležitosť podľa čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48: „dĺžka trvania zmluvy o úvere“, ktorá bola do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaná práve § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.: „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,“. Vnútroštátna právna úprava tak uvedenú náležitosť nesprávne (nepresne) transponovala do vnútroštátneho poriadku SR. Sú preto splnené podmienky na uplatnenie nepriamych účinkov (tzv. uplatnenie eurokonformného výkladu čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48, a tak je prípustné vnútroštátnu právnu normu, § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. vykladať, a to aj so spätným účinkom iba vo svetle smernice 2008/48, tak že nestanovuje požiadavku uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere konkrétny dátum (deň, mesiac, rok) konečnej splatnosti. 6.4. Výška, počet a termíny splátok: Žalovaný trvá na tom, že v Zmluve o úvere je prítomná aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) (teraz písm. l)) zákona č. 129/2010 Z. z.: „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Táto náležitosť je v zmluve o úvere uvedená na jej prvej strane, kde je definovaný: (i) počet splátok, (ii) výška každej splátky, (iii) splatnosť každej splátky. Je tiež potrebné zohľadniť, že úroky, ani istina nemali žiaden osobitný dátum splatnosti, ktorý by vyžadoval, aby bolo potrebné popri splatnosti jednotlivých splátok definovať samostatne splatnosť jednotlivých, zložiek celkových nákladov žalobcu spojených s poskytnutým úverom. Žalovaný pripomína, že výklad daného ustanovenia len jazykovým výkladom pri použití extrémne formalistického zužujúceho výkladu, ktorý požaduje žalobca je nepripustný. Tento formalisticky zužujúci jazykový výklad je pritom v rozpore s oficiálnym stanoviskom Slovenskej republiky, rozhodnutiami všeobecných súdov, aj s nedávnym stanoviskom Národnej banky Slovenska (Informácia odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej). Túto skutočnosť názorne vystihuje aj oficiálne stanovisko Slovenskej republiky prezentované v rámci konania pred Súdnym dvorom vedenom pod sp. zn. C-42/15 (vec Home Credit Slovakia, 3.5. proti Klára Bíróová), kde Slovenská republika k danej náležitosti uviedla: „relevantné znenie uvedeného zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivé splátky sa použije na splátka istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky.“ (bod 16). Slovenská republika ďalej v oficiálnom stanovisku zastáva názor, že „pokiaľ ide o čl. 10 smernice 2008/48/E5, ten vo svojom odseku 1 najprv stanovuje požiadavku na vyhotovenie zmluvy o úvere. Následne v odseku 2 vymedzuje jej obsahové náležitosti, a to tak, že uvádza, ktoré údaje musí zmluva o úvere „zrozumiteľne a stručne“ uvádzať. V zmysle písm. h) tohto ustanovenia musí zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádzať aj výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“. Zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý preberá smernicu 2008/48/ES, prebral toto ustanovenie takmer doslovne. Smernica 2008/48/ES ani zákon o spotrebiteľských úveroch však ďalej nešpecifikujú pojem frekvencia, resp. termíny splátok. V zmysle odôvodnenia 31 smernice 2008/48/ES „zmluva o úvere by mala zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú.“ Z uvedeného vyplýva, že cieľom požiadavky zakotvenej v čl. 10, ods. 2 písm. h) smernice 2008/48/ES, je zabezpečiť, aby sa spotrebiteľ „mohol oboznámiť s presným rozsahom svojej povinnosti, splácať úver; vrátane frekvencie splátok jeho úveru. Podľa názoru Slovenskej republiky na naplnenie

tohto cieľa plne postačí, ak je tento údaj jednoducho a zrozumiteľne určiteľný, napríklad formuláciami ako „prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru“ alebo „dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci. Na základe uvedeného možno dospieť k názoru, že čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala frekvenciu splátok vo forme uvedenia presných dátumov splatnosti jednotlivých splátok, ale postačí, ak je tento údaj jednoducho určiteľný na základe stručného a zrozumiteľného opisu mechanizmu výpočtu v zmluve o úvere“ (body 9 a 10). Takýto záver potvrdzuje napríklad tiež aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. septembra 2012, sp. zn. 17Co/151/2012, v ktorom sa konštatuje, že „ustanovenie v znení „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, nemožno vykladať tak, že by dodávateľ v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel samostatne uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, samostatne výšku, počet a termíny splátok úrokov a samostatne výšku počet a termíny splátok iných poplatkov“, rovnako ako aj závery opakovaných kontrol orgánov dozoru (najmä SOI), či desiatky súdnych rozhodnutí všeobecných súdov. Žalovaný si však na tomto mieste dovoľuje preukázať, že zužujúci výklad, ktorý navrhuje žalobca, nielenže je v rozpore s oficiálnym stanoviskom Slovenskej republiky k danej náležitosti, početnými rozhodnutiami súdov a posledným stanoviskom Národnej banky Slovenska z roku 2017, ale aj to, že použitie takéhoto výkladu je vylúčené za použitia argumentov právnej logiky. Zákon č. 129/2010 Z. z. v § 2 písm. g) zaviedol špeciálnu definíciu odplaty pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere pomocou pojmu celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktorá v sebe zahŕňa napríklad aj provízie, dane, poistné a podobne. Tieto konkrétne náklady spotrebiteľa však vôbec nie sú spomínané v § 9 ods. 2 písm. k) (teraz písm. l)) zákona č. 129/2010 Z.z. teda za použitia zužujúceho výkladu, ktorý žiada aplikovať žalobca, by to znamenalo, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere by veriteľ síce musel uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, výšku, počet a termíny splátok úrokov a výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov, no nemusel by uviesť napríklad výšku, počet a termíny splátok provízií, výšku, počet a termíny splátok daní, výšku, počet a termíny splátok poistného, a dokonca by nemusel ani len uviesť výšku, počet a termíny celkovej splátky. Pokiaľ by sa teda poskytli spotrebiteľovi len údaje, ktoré požaduje žalobca, znamenalo by to v mnohých prípadoch, že by spotrebiteľ vôbec nevedel kedy a koľko má platiť. Za použitia argumentu *reductio ad absurdum* v rámci logického výkladu, je tak takýto výklad žalobcu pre jeho absurdné dôsledky vylúčený. Vyššie uvedený dôkaz preukazuje, že zužujúci jazykový výklad, ktorý požaduje žalobca, je neprípustný. Z vykonaného dôkazu je však zrejmý logický výklad danej právnej normy. Za použitia logického výkladu je potrebné danú právnu normu interpretovať v časti výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako výška, počet a termíny splátok bez ohľadu na to čo je predmetom daných splátok. Takýto logický výklad, je zároveň tiež identický s výkladom historickým, teleologickým a teda aj s eurokonformným výkladom, pretože ako jediný je súladný s výkladom, ktorý k danej náležitosti poskytol Súdny dvor v Rozsudku HCS: „3. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Súdny dvor EÚ pripomína, že čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Rovnako pripomína, že z čl. 10 ods. 2 písm. i) a z čl. 10 ods. 3 smernice 2008/48 vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Následne dôvodí, že vzhľadom na jasné znenie týchto ustanovení je potrebné konštatovať, že smernica 2008/48 nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky (body 52 až 54). Vnútroštátna právna úprava tak uvedenú náležitosť nesprávne (nepresne) transponovala do vnútroštátneho právneho poriadku SR. Sú preto aj v tomto prípade splnené podmienky na uplatnenie nepriamych účinkov (tzv. „uplatnenie eurokonformného výkladu“) čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48, a tak je prípustné vnútroštátnu právnu normu § 9 ods. 2 písm. k) (teraz písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. vykladať (a to aj so spätným účinkom) už iba vo svete smernice 2008/48, tak že nestanovuje požiadavku uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozpis každej jednotlivéj splátky na úrok, istinu „a iné poplatky (t. z. amortizačnú tabuľku). 7 HMOTNOPRÁVNE NÁMIETKY - Námietka opomenutia synalagmatickej reštitúcie - neprípustnosť žalobného návrhu: Žalovaný, hoci popierajúc všetky tvrdenia žalobcu o neplatnosti oboch spomínaných zmlúv, zdôrazňuje, že v prípade aplikovateľnosti § 457 OZ, zákonodarca normuje osobitnú reštitučnú právnu povinnosť vo vzťahu k subjektom neplatnej alebo zrušenej zmluvy. Podľa § 457 OZ: „Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.“ Z uvedeného

vyplýva, že sa v prípade aplikácie § 457 OZ v plnej miere aplikuje synalagma podľa § 560 OZ. In concreto uvedené znamená, že domáhať sa splnenia takéhoto záväzku voči svojej osobe môže len ten, kto (i) sám svoj záväzok splnil skôr ako protistrana, prípadne preukáže, že (ii) je pripravený ho splniť oproti plneniu protistrany (Števcík, M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 - 880. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 1580s., s. 1607). Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, spis. zn. 3CdO/113/2007, zo dňa 25. septembra 2008: „Pokiaľ sa niekto domáha vrátenia kúpnej ceny zo zrušenej kúpnej zmluvy, súd vo výroku vyjadří vzájomný synalagmatický záväzok oboch účastníkov zrušenej kúpnej zmluvy vrátiť si navzájom prijaté plnenie. Ak zo zrušenej zmluvy plnila len jedna zmluvná strana (tak ako v tomto prípade do vyplatenia čiastočnej peňažnej náhrady vo výške 1 402 360 Sk v priebehu súdneho konania), môže sa domáhať vrátenia plnenia (resp. časti plnenia) bez toho, aby tento nárok uplatňovala ako vzájomne podmienený. ". Pokiaľ by teda súd považoval uvedené zmluvy resp. niektorú z nich za neplatnú/ú (hoci tieto zmluvy sú platné), musel by vo svojom výroku vyjadriť vzájomný synalagmatický vzťah, teda vzájomnú podmienenosť každého plnenia, ktoré je jedna strana povinná vrátiť druhej strane. Vrátenie plnenia doplnkovej služby by nebolo možné, a preto by sa aplikoval § 458 ods. 1 druhej vety OZ a žalovanému by sa musela poskytnúť zo strany žalobcu peňažná náhrada za plnenie doplnkovej služby poskytnuté žalobcovi (návštev obchodného zástupcu u žalobcu za účelom plnenia povinností žalovaného zo Zmluvy o doplnkovej službe). Nakoľko žalobca takúto podmienenosť plnenia v žalobnom návrhu na plnenie nevyjadril, vzhľadom na kontradiktórnosť sporového konania, je už len táto skutočnosť dôvodom na zamietnutie žaloby v celom rozsahu (t. z. pre rozpor žalobného návrhu s § 457 OZ).

3. Žalobca sa k odporu žalovaného vyjadril podaním zo dňa 13.09.2017 doručeným súdu dňa 20.09.2017 nasledovne: Spolu so zmluvou bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená aj zmluva o zabezpečení splátok úveru, ktorej obsahom bolo zabezpečenie vyberania splátok úveru od žalobcu (spotrebiteľa) v hotovosti žalovaným (ďalej ako „Doplnková zmluva“). a) Neplatne dohodnutá odmena V Zmluve a Doplnkovej zmluve: Dovoľujeme si súdu zdôrazniť, akú výšku vlastne dosahovala celková odmena žalovaného za poskytnutie úveru. Celková odmena žalovaného za poskytnutie úveru predstavovala neuveriteľných 86 % za 60 týždňov, teda až 75 % za jeden rok. Žalovaný nenazval svoju odmenu priamo ako úrok, ale ju rozdelil na tri časti - úrok, ktorý už sám o sebe je za hranicou primeranosti), administratívny poplatok vyberaný za nešpecifikované a neurčité služby) a odmenu z Doplnkovej zmluvy [ktorá predstavuje dokonca viac ako je úrok + administratívny poplatok dokopy). Vzhľadom na to, že posudzovanie úkonov podľa ich obsahu a nie podľa ich formy, je jednou zo základných zásad právneho štátu, je takýto pokus o ospravedlnenie nezákonnosti odmeny v úverových zmluvách žalovaného absolútne bezpredmetný a nedokáže takúto nezákonnosť za žiadnych okolností konvalidovať. Len pre doplnenie uvádzame, že súdy ustálené rozhodujú, že ak dohodnutá výška odmeny veriteľa neprimerane prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy, ide o neplatný právny úkon; o takúto neplatnosť v zmysle súdnych rozhodnutí ide už v prípade prevýšenia od dvojnásobku priemernej odmeny bánk (odmena žalovaného zo Zmluvy a Doplnkovej zmluvy tvorí niekoľko násobok odmeny bánk v čase uzatvorenia Zmluvy). Obdobná výška odmeny poskytovateľa úveru (ako je odmena žalovaného v tomto prípade), sa pritom bežne v zahraničí považuje už za úžeru. Doplnkovú zmluvu je vzhľadom na vyššie uvedené potrebné „považovať za neplatnú, uzatvorenú v rozpore s dobrými mravmi. Z dôvodu, že odmena z Doplnkovej zmluvy je len jednou časťou z celkovej odplaty žalovaného za poskytnutie úveru (s polu s úrokom a administratívnym poplatkom ide o celkovú odplatu veriteľa z jednej zmluvy), je celá odmena žalovaného spojená s poskytnutím úveru dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi, a je teda ako celok neplatná. Súd v tomto prípade pritom ani nemá možnosť regulovať výšku odmeny žalovaného tak, že by napríklad uznal žalovanému len časť odmeny, ktorá mohla reálne tvoriť jeho náklad v súvislosti s poskytnutím úveru. Žalovaným používaný argument, ktorý by podľa neho mal legalizovať tento postup v skratke je, že klient predsa túto dohodu podpísal a táto je navyše uvedená na samostatnom papieri, čiže bez ohľadu na všetky ostatné skutočnosti, ide o zákonný a dôvodný postup. Toto je samozrejme úplne nezmyselná argumentácia žalovaného, a jej jediným cieľom je vnieť do súdnych sporov čo najväčšiu zmätočnosť; ak by súdy takúto argumentáciu akceptovali, potom celá oblasť ochrany spotrebiteľa, vrátane všeobecnej zákonnej úpravy o obchádzaní zákona a rozpore právnych úkonov s dobrými mravmi by bola nepoužiteľná (podstatou uplatnenia týchto noriem nie je prípad, že by niektorá zo strán zmluvu vôbec nepodpísala, ale to, že jedna zo strán konala nezákonne, v rozpore s dobrými mravmi alebo zákon obchádzala, a preto je potrebné tieto normy uplatniť na ochranu druhej strany - a to aj v prípade, ak takáto poškodená strana úkon pôvodne odsúhlasila podpisom). Obdobné „výhodné služby“ poskytované spotrebiteľom pritom nie sú žiadnou novinkou na trhu a vždy v minulosti boli a stále sú absolútne štandardne zo strany súdov posudzované

ako neplatné alebo neprimerané; obsahom pritom v niektorých prípadoch boli úplne rovnaké služby vyberania splátok v hotovosti od klientov. Služby bežne a ustálené vyhlasované súdmi v rámci celej Európskej únie za nezákonné vo väčšine prípadov dokonca podstatne menej zaťažujú spotrebiteľov, ako je tomu v prípade zmlúv a poplatkov platených na účet žalovaného. Obdobná situácia ako v tejto veci tvorila napríklad predmet konania pred Okresným a následne Krajským súdom Prešov, sp. zn. 19Co/ 142/2016, ktorý vec uzavrel nasledovne: „Plnenie, aké požaduje žalovaný od spotrebiteľa za poskytnutie úveru v demokratickej spoločnosti nemôže obstáť za žiadnych okolností. Navyše plnenie, ktoré si spotrebiteľ žiadnym spôsobom nevyžiadal, a ktoré svojou konštrukciou cielene sleduje dosiahnutie neprimeranej odplaty za poskytnuté úverové služby.. Problémom a dôvodom neprijateľnosti poplatku, je jeho netransparentnosť a neprimeraná výška, výrazne presahujúcu náklady žalovaného na uvedenú doplnkovú službu a obchádzanie skutočných úrokov a skutočnej RPMN. Nielen s poukazom na vyššie uvedené, ale aj na všetky doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktik žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu aké by žalovaný získal z úrokov normálne uvedených v zmluve. Takéto konanie žalovaného je však už obchádzaním zákona v zmysle ust. §39 OZ.“ Podobne judikovali slovenské súdy opakovane u zmlúv a služieb poskytovaných inými veriteľmi, avšak takmer so zhodným obsahom, ako je obsah Doplnkovej zmluvy. Napríklad Krajský súd Žilina, sp. zn. 7Co/448/2014, ktorý uviedol: „Predmetom servisu mala byť „služba“ navrhovateľa voči odporcom najmä služby spočívajúcej v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru... Z tejto zmluvy je zrejmé, že bola uzavretá výlučne v súvislosti so zmluvou O úvere a na splnenie záväzkov zo zmluvy o úvere. Preto ide o zmluvu závislú na úverovej zmluve... Cena za domáci servis predstavuje viac ako 40% poskytnutého úveru (istiny úveru)... Dojednaná výška odmeny je neprimeraná nielen voči tomu, čo malo byť predmetom plnenia podľa zmluvy o domácom servise, ale aj vo vzťahu k poskytnutému úveru. Predmetom zmluvy o domácom servise sú bežné služby, ktoré poskytujú banky i nebankové subjekty, ktoré by mala pokrývať odplata za úver. Tento "servis" však viac v prospech veriteľa ako dlžníka, a to poskytuje mu istotu výberu splátky, alebo jej časti. Dlžník by nemal platiť za to, že si veriteľ znižuje riziko nezaplatenia splátok im, že ich vyberá v hotovosti a ak áno, mal by za to platiť prípadne nejaký poplatok v primeranej výške. Podľa názoru odvolacieho súdu skutočným účelom predmetnej zmluvy o domácom servise je takýmto spôsobom navýšiť odplatu za poskytnutý úver, a to o viac ako o 100%, tak aby táto suma nebola uvedená v úverovej zmluve.“ V tejto súvislosti (posúdenie neplatnosti a neprimeranosti odmeny z Doplnkovej zmluvy) poukazujeme tiež na nasledovné skutočnosti: za uzatvorenie Doplnkovej zmluvy patrila obchodným zástupcom žalovaného odmena vo výške zhruba 10 % z celkovej dohodnutej odmeny, zvyšok odmeny 90 % j išiel na účet žalovaného a predstavoval jeho čistý zisk - odplatu v súvislosti s poskytnutím úveru (jediným nákladom spojeným s plnením na základe Doplnkovej zmluvy je odmena obchodných zástupcov žalovaného, ktorí splátky vyberajú); - za sumu rovnajúcu sa priemernej odmene z Doplnkovej zmluvy by si spotrebiteľ vedel napríklad (i) zriadiť bankový účet v ktorejkoľvek banke a uhrádzať poplatky za jeho vedenie počas niekoľko desiatok rokov alebo len počas platnosti Zmluvy a ušetriť viac ako 90 % zo zaplatenej odmeny; (ii) uhrádzať platby prostredníctvom poštovej poukážky a ušetriť viac ako 90 % zo zaplatenej odmeny (pošta sa nachádza takmer v každej obci na území SR); (iii) vo väčšine prípadov uhradiť náklady na taxík z miesta bydliska spotrebiteľa na adresu najbližšej pobočky žalovaného a späť a ešte ušetriť časť odmeny zaplatenej žalovanému, atď. Žalovaný si zmluvne vymienil nárok na odmenu podľa Doplnkovej zmluvy bez ohľadu na to, či reálne príde k poskytnutiu služby alebo nie (klient je napríklad povinný uhradiť žalovanému celú dohodnutú odmenu za vyberanie splátok, aj keď predčasne splatí úver - t.j. ak by klient splatil úver po 5 splátke, aj keď predpokladaných bolo celkom 50 splátok, stále by bol podľa Doplnkovej zmluvy povinný uhradiť celú výšku odmeny za vyberanie splátok);. Pri trvaní Doplnkovej zmluvy nie je dohodnutá žiadna možnosť zo strany spotrebiteľa túto zmluvu ukončiť - predpokladá sa len ukončenie vzájomnou dohodou, splnením záväzkov alebo zánikom platnosti úverovej zmluvy; teda ak by počas trvania Doplnkovej zmluvy chcel spotrebiteľ zmeniť spôsob platby (napríklad by chcel platiť bankovým prevodom alebo poštovými poukážkami), tak toto nie je možné - teda v každom prípade je nútený uhradiť celú odmenu za vyberanie splátok. Žalovaný na začiatku roka 2017 jednoducho oznámil všetkým svojim klientom, že „od 22. 02.2017 prestane fungovať na území Slovenskej republiky sieť obchodných zástupcov spoločnosti Provident Financial, s.r.o. Znamená to, že od 22. 02.20] 7 (vrátane) Vás nebude navštevovať obchodný zástupca spoločnosti Provident Financial, sro. a preberať peňažnú hotovosť v domácnosti (spoločnosť prestáva poskytovať službu výberu splátok v domácnosti). Po tomto dátume l/dm však naďalej zostáva povinnosť uhrádzať splátky úveru či uhradiť nedoplatok na účet spoločnosti uvedený vo Vašej zmluve o úver.“ Teda žalovaný na základe jednostranného listu jednoducho oznámil všetkým klientom, že výber v hotovosti ukončuje a

majú ďalej splácať iným spôsobom. Aj z uvedeného konania žalovaného je absolútne zrejmé, že túto službu pokladal a pokladá len za formu - spôsob navýšenia svojej odmeny, bez ohľadu na skutočné poskytovanie služieb; žalovaný zrušil uvedeným spôsobom poskytovanie tejto služby, avšak aj naďalej od klientov požaduje úhradu v celom rozsahu. b) Nesprávny údaj o výške RPMN šj ak by „Doplnková zmluva (a teda celková ,dohodnutá odmena žalovaného) z akýchkoľvek dôvodov nebola vyhodnotená zo strany súdny ako neplatná, potom by v každom prípade musela byť odmena z nej vyplývajúca zahrnutá do výpočtu RPMN. Uvedené pritom vyplýva pomerne jasne z viacerých ustanovení právnej úpravy, napríklad: - v zmysle ust. § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch: „Celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe.“, - v zmysle ust. § 4a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa : „Predávajúci nesmie spotrebiteľovi účtovať poplatky za použitie platobného prostriedku alebo za využitie iného spôsobu platby, ako je platobný prostriedok vo výške prevyšujúcej skutočné náklady, ktoré vznikli predávajúcemu v súvislosti s používaním tohto spôsobu platby. - z ustanovenia čl. 22 ods. 3 Smernice 2008/48/ES jasne vyplýva, že „členské štáty ďalej zabezpečia, aby sa ustanovenia, ktoré prijímú na vykonávanie tejto smernice, nešli obísť osobitnou formuláciou zmlúv, a najmä tým, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o úvere, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti tejto smernice, zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa jej uplatňovaniu “ V tej súvislosti je potrebné poukázať aj na závery písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-372/14, ktorej predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie podaný rozhodnutím Krajského súdu v Prešove z 8.3.2014, súvisiaci s konaním Zdeněk Sobotka proti Provident Financial, s.r.o., kde v bode 5. sa uvádza, že Smernica Rady 87/ 102/EEC sa má vykladať V tom zmysle, že „súčasťou celkových úverových nákladov pre spotrebiteľa na účely výpočtu RPMN je aj odmena za hotovostné preberanie splátok úveru a to bez ohľadu na výšku uvedeného poplatku ako aj na skutočnosť, či mal spotrebiteľ V tejto veci skutočnú slobodu voľby a v bode 2., že Smernica 2005/29/ ES sa má vykladať v tom zmysle, že takéto konanie veriteľa, ak predkladá spotrebiteľovi zmluvné podmienky takým spôsobom, že poskytne údaj o RPMN, ktorej súčasťou nie sú náklady na doplnkovú službu ako je tá vo veci samej, treba kvalifikovať ako klamlivú obchodnú praktiku.“ Žalovaný ,odmenu vyberanú na základe Doplnkovej zmluvy do RPMN nezahrnul a teda by bolo potrebné opäť konštatovať, že postupoval v rozpore so zákonom, dôsledkom, porušenia tejto povinnosti, pritom, je, že j sa takýto úver v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. Správne vypočítaná RPMN (s odmenou z Doplnkovej zmluvy) by predstavovala 228,66 % čo je v podstatnom rozpore s údajom 70,38 % uvádzaným v Zmluve. Skutočná výška RPMN je tak vyššia ako jej výška uvedená v Zmluve o 158,28 %. Údaj o RPMN je pritom najdôležitejším údajom pre spotrebiteľa z hľadiska jeho rozhodovania o výhodnosti či nevýhodnosti príslušného úveru. Pokiaľ takýto údaj je uvedený v nižšej hodnote ako v skutočnosti je, dochádza tým ku klamaniu a zavádzaniu spotrebiteľa. Nezarátanie odmeny z Doplnkovej zmluvy do celkových nákladov spotrebiteľského úveru a tým aj do výpočtu RPMN, je zo strany žalovaného obchádzaním zákona. Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom urobeného právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon neodporuje síce výslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákon dodržaný nebol. O nedovolenosť a teda aj o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ide tiež v prípade, keď sa tento prieči dobrým mravom. Obchádzanie zákona spočíva i v zámernom použití prostriedkov, ktoré sami o sebe nie sú zákonom zakázané a v dôsledku čoho vzniknutý stav z hľadiska pozitívneho práva sa javí ako nenapadnuteľný. Konanie „in fraudem legis“ predstavuje postup, keď sa niekto správa podľa práva, ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnu normou nepredvídaný a nežiaduci. Podľa ust. § 53 ods. 6 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Výška odplaty pre obdobné prípady predstavuje podľa údajov uverejnených MF SR celkom 49,67 % 8. Celkové RPMN úveru v tejto veci je pritom vo výške 228,66 % a teda aj z tejto skutočnosti je zrejmé, že odplata žalovaného nebola a ani mohla byť dohodnutá platne. Okolnosti uzatvárania Doplnkových zmlúv zo strany žalovaného a účelom prehľadnosti si dovoľujeme v stručnosti súdu prezentovať aj okolnosti za akých žalovaný Doplnkovú zmluvu so svojimi klientami uzatvára. Tieto okolnosti totiž pomerne jasne otvárajú obraz o tom, ako sa žalovaný pokúša obísť právnu úpravu jednoduchým rozdelením svojej odmeny za poskytnutie úveru do niekoľkých formálne oddelených zložiek. Ide pritom o fakty, ktoré nemôže rozporovať žiadnym spôsobom ani žalovaný. Za účelom skrátenia a sprehľadnenia textu tohto podania žalobca jednotlivé skutočnosti podrobne rozpisuje v rámci príloh č. 1 k tomuto podaniu - okolnosti uzatvárania Doplnkových zmlúv zo strany žalovaného. Výška úrokovej sadzby: K neplatnosti výšky odmeny žalovaného vyplývajúcej

zo Zmluvy a Doplnkovej zmluvy sme sa vyjadrili už vyššie v tomto Vyjadrení (časť A) Dovoľujeme si však v krátkosti reagovať aj na argumentáciu žalovaného k tejto otázke, ktorá je príkladom extrémneho výkladu základných skutkových okolností týkajúcich sa spotrebiteľských úverov. Žalovaný do konca zachádza tak ďaleko, že rozporuje celkom zrejmy údaj, akým je výška ročnej úrokovej sadzby a svojou argumentáciou sa snaží zdôvodniť, že tento údaj (výslovne v zmluve uvedený) vlastne nie je použiteľný pre posúdenie skutočnej ročnej úrokovej sadzby. Tento argument nie je zrejmy pravdepodobne ani samotnému žalovanému, aj napriek tomu, že ho používa v rámci odôvodnenia jeho tvrdení. Žalovaný napríklad uvádza, že „žalobca vôbec nerozlišoval spôsob kvantifikácie úroku pri jednotlivých úrokových sadzbách“. Tento argument žalovaného je pritom bezpredmetný hneď z niekoľkých dôvodov. Neplatnosť dohody o výške úrokovej sadzby (ak bola v nepomere s priemernou úrokovou sadzbou bánk) judikovali vo svojich rozhodnutiach opakovane sudy SR. Čo sa týka termínu konečnej splatnosti, žalovaný sa snaží citáciou smernice 2008/48 v rôznych jazykových verziách vniesť čo najväčšiu zmätočnosť do posúdenia tejto skutočnosti. Takéto vyjadrenia by na prvý pohľad pre osobu neznalú právnej úpravy mohli byť relevantným argumentom, avšak v skutočnosti sú len výberom niekoľkých viet, ktoré v skutočnosti nijako nepreukazujú dôvodnosť tvrdení žalovaného. Žalovaný sa prostredníctvom týchto argumentov jednoducho len snaží docieľiť stav, aby súd vyložil pomerne jednoznačné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch inak, ako v skutočnosti je koncipované, a teda aby vyložil zákon a vzniknutú situáciu v rozpore s právnou úpravou a v neprospech spotrebiteľa. Najdôležitejšou skutočnosťou, ktorú žiadnym spôsobom žalovaný relevantne nespochybnil (a ktorú napokon ani nevie spochybníť, keďže to je fakt uvedený, resp. neuvedený v Zmluve) je, že v Zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v Zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. Neuvedenie tejto zákonnej náležitosti môže do značnej miery narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Uvedená požiadavka celkom jednoznačne vyplýva z ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch: Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Teda žalovaný porušil jednoznačne aj v tejto časti zákon o spotrebiteľských úveroch. V rámci zachovania právnej istoty poukazujeme, že uvedené vyplýva aj z pomerne konštantnej judikatúry slovenských súdov, a to napríklad Rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 14.07.2015, sp. zn. 17Co/2/2015 „Súd prvého stupňa správne konštatoval, že v zmluve nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti. V zmysle § 4 ods. 2 písm. g) ZOSÚ je však tento údaj obligatórnou náležitosťou zmlúv, pričom jeho absencia v zmluve spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. i/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. g/ citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. Uvedenie údajov o konečnej splatnosti v listine označenej ako oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalovaný písomne neodsúhlasil.“ alebo rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 29.01.2016, sp. zn. 2C/72/2015 „Z obsahu zmluvy nie je možné zistiť údaj o jej trvaní a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pritom zo znenia zákona aj z jeho účelu je nepochybne, že údaj o konečnej splatnosti má byť uvedený zreteľne a jasne pre každého, aj pre tzv. priemerného spotrebiteľa. Významom zákonného ustanovenia o termíne konečnej splatnosti je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ prípadne tiež rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 18.02.2016, sp. zn. 16Co/267/2015 „Vyžaduje sa teda presná časová špecifikácia termínov splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti celého úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétnych časových údajov, ktoré budú termíny splátok a konečnú splatnosť úveru predstavovať. Pokiaľ teda samotná zmluva tieto údaje neobsahuje, nemožno mať za to, že tieto nedostatky možno nahradiť apelovaním na potenciónnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určenia termínu konečnej splatnosti úveru matematickými operáciami z iných dostupných údajov v zmluve.“ ako aj rozhodnutie Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 11.04.2014, sp. zn. 20C/136/2013: „Zákonodarca okrem údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, o výške, počte a termíne splátok, ktoré predmetná zmluva obsahuje, vyžaduje pre riadnu zmluvu o

spotrebiteľskom úvere i uvedenie osobitného údajá o dátume konečnej splatnosti úveru, pričom podľa názoru súdu nestačí len všeobecný odkaz na úhradu poslednej splátky v obchodných podmienkach. Ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona č. 258/200] Z. z. sankcionuje absenciu termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve bezúročnosťou a bezodplatnosťou úveru.“ Absencia termínu konečnej splatnosti spôsobuje, že úver zo Zmluvy je podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov.

D. Čo sa týka splátok úveru v časti absencie rozdelenia splátok spotrebiteľského úveru žalovaný tvrdí, že žalobca si zle vyložil zákonné ustanovenie a odvoláva sa na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej. Žalovaný nepredložil iný relevantný argument a žiadnym spôsobom nespochybnil najmä to, prečo v tomto konkrétnom prípade je Zmluva v rozpore so zákonom. V súvislosti so spomínaným rozhodnutím Súdneho dvora EÚ si dovoľujeme len v krátkosti uviesť, že Súdny dvor EÚ predpokladal rozdielnu situáciu (podmienky z ktorých Súdny dvor EÚ vychádzal boli iné, ako podmienky v zmluve so žalovaným). Napríklad v bode 47 rozhodnutia (a následne aj v bode 52) sa uvádza: „V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v zmysle tohto ustanovenia zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.“ Táto skutočnosť však v Zmluve uzatvorenej so žalovaným rozhodne splnená nie je. V zmluve nie len že nie je uvedené akékoľvek rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky, ale Zmluva neobsahuje ani len spôsob, akým sa budú jednotlivé splátky úveru zo strany spotrebiteľa priradovať k istine, úrokom a poplatkom. Z tohto dôvodu klient (resp. žiadna osoba- ani súd) nie je jednoducho schopný posúdiť, akým spôsobom vlastne spláca úver, ako sa započítavajú splátky na istinu a úroky, a následne veriteľ zneužíva túto nejasnosť zmlúv tak, že napríklad po odstúpení od úverových zmlúv tvrdí, že spotrebiteľ vlastne do odstúpenia uhradil len úroky úveru a naďalej je povinný ešte uhradiť celú istinu alebo jej podstatnú časť (z ktorej samozrejme počíta ďalej úroky z omeškania). Samozrejme takáto nejasnosť splácania úveru vyhovuje výlučne veriteľom, čo je tiež dôvod, prečo na takéto konanie reagoval zákonodarca a následne aj súdy tým, že toto konanie označujú za nezákonné. Toto zákonné ustanovenie má pritom svoj zmysel a smeruje k znemožneniu neoprávneného konania veriteľov v úverových vzťahoch. Dovoľujeme si poukázať aj na skutočnosť, že Súdny dvor v žalovanom citovanom rozhodnutí nevykládal zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - údaj, akým spôsobom sa splátka započíta na istinu, a akým na úrok, iba zdôraznil, že tieto údaje štát nie je oprávnený vyžadovať v zmluve vo forme amortizačnej tabuľky. Žalovaný tak účelovo zamieňa pojem „spôsob započítania splátky na istinu, úrok a poplatky“ s pojmom „amortizačná tabuľka“, ktorá už uvádza konkrétnu amortizáciu istiny - teda postupné znižovanie istiny s ohľadom na konkrétne dátumy splátok; aj z tohto dôvodu je argument žalovaného úplne bezpredmetný. Dokonca aj v prípade, ak by rozhodnutie Súdneho dvora EU sedelo na skutkový stav a podmienky obsiahnuté v Zmluve (čo neseďi), a aj v prípade, ak by Súdny dvor EU uviedol v rámci rozhodnutia skutočnosti, na ktoré zmätočne poukazuje žalovaný (čo neuviedol), nebolo by možné toto rozhodnutie použiť bez ďalšieho, keďže to výslovne vylučuje znenie slovenskej, ale aj európskej právnej úpravy; v skratke je možné konštatovať, že ani rozhodnutie Súdneho dvora EÚ by nebolo možné použiť v tejto veci ako podklad na rozhodnutie súdu, keďže Súdny dvor EÚ vykladal len znenie smernice (od ktorej sa jednotlivé štáty môžu odchýliť a Slovenská republika sa od nej pri koncipovaní znenia Zákona aj odchýlila) a súd Slovenskej republiky môže rozhodovať jedine a výlučne podľa slovenského právneho poriadku, ktorý je v tomto prípade celkom zrejmy. Okrem skutočnosti, že takéto neuvedenie rozčlenenia splátok považuje ustálená judikatúra súdov SR za nenaplnenie zákonnej požiadavky uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch“ (a preto považuje úvery poskytnuté prostredníctvom takto formulovaných zmlúv za bezúročné a bez poplatkov), jedná sa tiež o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľských zmluvách. V zmysle ust. § 53 ods. Občianskeho zákonníka "spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“)". Je to totiž veriteľ (žalovaný), kto svojvoľne a nekontrolovateľne priraduje splátky a určuje, aká časť sa použije na splátky istiny a aká na splátky odmeny veriteľa (úrokov a poplatkov), pričom spotrebiteľ nemá žiadnu moc skontrolovať, podľa akého kľúča toto veriteľ robí. V zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka "Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi."

E. K ďalšej argumentácii žalovaného: Žalovaný poukazuje na opakované uzatvorenie zmlúv medzi žalobcom a žalovaným, a preto podľa neho „žalobca dnes nemôže tvrdiť, že produkty žalovaného mu nevyhovovali, či mu neprinášali dostatočné benefity. “ Ide len o pokus žalovaného takýmto úplne bezpredmetným spôsobom odôvodniť nezákonnosť zmluvy uzatvorenej so žalobcom, resp. dokonca niekoľkých nezákonných zmlúv. Uvedené nemá žiadny vplyv na posúdenie veci a je len dôkazom

toho, akými nezmyselnými argumentmi sa právny zástupca žalovaného pokúša obhajovať v tomto konaní. Ak by sme pripustili tento argument, potom žiadna zmluva žalovaného nemôže byť nikdy nezákonná, pretože tieto zmluvy predsa ľudia uzatvárali so žalovaným vo veľkom počte. Žalovaný celkom bezpredmetné venuje niekoľko strán svojho vyjadrenia formálnym skutočnostiam, napáda spôsob citácie rozhodnutí v žalobe, poukazuje na judikáty, ktorých nebol účastníkom žalovaný (čo v takýchto prípadoch ani žalobca netvrdil a len poukázal na ustálenú judikatúru v obdobných veciach), spochybňuje absolútne nedôležité a bezpredmetné skutočnosti, pravdepodobne len za účelom toho, aby natiahol text svojho vyjadrenia. V skutočnosti ale ide len o dôkaz toho, že žalovaný nemá žiadne relevantné argumenty a jeho úlohou pred súdom je skutkový a právny stav čo najviac zneprehľadniť. Čo sa týka synalagmatickej reštitúcie podľa ust. § 457 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník; ide o príklad zmätočnosti argumentácie žalovaného, resp. príklad účelového vytŕhania častí právnej úpravy z kontextu a následne pokus o ich násilné napasovanie na skutkový stav, na ktorý takéto ustanovenia nie sú absolútne použiteľné. Dôvodom na priznanie nároku v tejto veci je neplatnosť dohody o odmene žalovaného alebo alternatívne bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru. Obe skutočnosti sa pritom uplatňujú z dôvodu potreby ochrany spotrebiteľa a z dôvodu nezákonného postupu žalovaného - ide o formy sankcie a ich použitie je upravené v niekoľkých predpisoch slovenskej úpravy, európskej úpravy a v úprave každého členského štátu EÚ. Žalovaný sa ale rozhodol svojou argumentáciou celkom nepochopiteľne prebiť tak znenie právnej úpravy, ako aj stoviek súdnych rozhodnutí. Opäť, ak by sme pripustili výklad navrhovaný žalovaným, potom by celý zákon o spotrebiteľských úveroch a sankcie vyplývajúce z tohto zákona (všetko smerujúce k úprave podmienok na ochranu spotrebiteľa) nemali absolútne žiadny reálny význam. Spotrebiteľ by jednoducho musel zaplatiť druhej strane všetko zo zmluvy bez ohľadu na jej nezákonnosť. Žalovaný sa rozhodol spochybňovať relevanciu výkladu daného inštitúciou, akou je Európska komisia (ktorá je samotným tvorcom predpisov, ku ktorým sa následne vyjadruje), podľa názoru žalovaného (avšak pravdepodobne len podľa jeho názoru) tento nie je dôležitý. Uvedené je samozrejme pochopiteľné, keďže Európska komisia výslovne poukazuje na nezákonnosť správania žalovaného. Otázkou potom zostáva (keď žalovaný nepovažuje toto stanovisko komisie za podstatné), prečo žalovaný po vydaní stanoviska Európskej komisie, zmenil názov doplnkovej služby z pôvodného - Zmluva o zabezpečení splátok úveru (ku ktorej sa výslovne komisia vyjadrila s použitím názvu tejto zmluvy) na nový názov - zmluva o poskytnutí služby Komfort (obe s rovnakým predmetom - výber splátok od klientov žalovaného v hotovosti). Žalovaný dokonca pri argumentácii zachádza tak ďaleko, že požaduje aby súd zaviazal žalobcu na náhradu jeho nákladov za službu (vyberanie splátok v hotovosti), ktorú v prvom rade žalovaný nezákonne preniesol na žalobcu - k uvedenému pravdepodobne ani nie je potrebné sa žiadnym spôsobom ďalej bližšie vyjadrovať. Argument žalovaného o zvýšenej miere rizika je len opakovaním stále toho istého argumentu nebankových spoločností týkajúceho sa výšky neprímeraných úrokov, ktoré dohadujú v rámci svojich zmlúv. Túto mieru rizika žalovaný znáša ako podnikateľský subjekt, rovnako ako každý iný podnikateľský subjekt znáša mieru rizika pre ktorú sa sám rozhodne. Napokon aj v zmysle platnej právnej úpravy je žalovaný povinný si v každom prípade preveriť bonitu klienta, ktorému poskytuje úver a žiadna osoba nenúti žalovaného poskytovať klientom úvery, ak o takéto poskytovanie nemá záujem. Rovnakým argumentom sa zaoberali sudy v stovkách rozhodnutí a hodnotia ho konštantne ako celkom bezpredmetný argument. Žalovaný sa relevantne nevyjadruje k argumentácii žalobcu, ale uvádza, že údaj o RPMN má výlučne informatívnu povahu, nevyjadruje náklady dlžníka na úver a má abstraktnú výpovednú hodnotu. Už len z pomenovania RPMN (ročná percentuálna miera nákladov), ako aj zo zákonnej definície je jasné, že RPMN by malo udávať reálne percentuálne vyjadrenie ročnej miery nákladovosti úveru, čiže o abstraktnosti tohto údaja sa nedá v žiadnom prípade uvažovať. Tento údaj je nevyhnutný práve preto, aby sa spotrebiteľ jednoduchým spôsobom vedel rozhodnúť (na základe výšky RPMN), ktorý úver je pre neho výhodný (nižšia hodnota RPMN znamená nižšie náklady a teda výhodnejší úver. Žalovaný si je toho veľmi dobre vedomý, a preto do svojich zmlúv uvádza podstatne nižšiu hodnotu RPMN, ako skutočne úver má; teda takýmto spôsobom nezákonne láka klientov na "výhodnosť úveru" aj napriek tomu, že v skutočnosti sú náklady na úver pre klienta násobne vyššie. Žalovaný svojimi vyjadreniami napáda žalobcu, tvrdí že je neakceptovateľné zneplatňovanie zmlúv a že žalobca sa mal a mohol s textom zmlúv oboznámiť. Popri osočovaní žalobcu si však žalovaný pravdepodobne nevšimol, že žalobca nedal návrh na zneplatnenie zmluvy, ale požaduje prostredníctvom súdu priznanie zákonných sankcií voči žalovanému, a to výlučne z dôvodu neoprávneného konania žalovaného. Tento argument žalovaného je ale taktiež úplne bezpredmetný pre rozhodnutie vo veci. Žalovaný pritom len ťažko môže argumentovať akýmkoľvek morálnym aspektom, keďže poskytoval počas niekoľkých rokov sociálne slabším vrstvám obyvateľstva desaťtisíce úverov priam až úžernickou výškou celkovej odmeny. Žalovaný napríklad konštatuje, že zmluva je prehľadná, avšak zároveň sa v rámci argumentácie nevyjadruje k tomu, prečo

(ak je podľa jeho názoru zmluva prehľadná) nie je podpis spotrebiteľa na konci dokumentu (tak ako to je bežné), ale naopak hneď na prvej strane zmluvy s tým, že všetky ostatné podmienky zmluvy sa nachádzajú až za podpisom spotrebiteľa. Je ustálené praxou a nie len súdnou, že sa podpisom potvrdzuje to, s čím zmluvná strana súhlasí a prečíta, prípadne napíše a je preto nelogické, keď žalovaný tvrdí, že jeho klienti sú oboznámení s ustanoveniami uvedenými na listoch zmluvy umiestnených až za podpisom klienta. Aj samotná smernica 2008/48 (na ktorú sa žalovaný odvoláva) sleduje úplnú harmonizáciu v danej oblasti. Rovnaký názor zastáva tak Európska komisia vo svojom stanovisku, ako aj generálna advokátka Súdneho dvora Eleanor Sharston. Druhá menovaná vo svojom stanovisku uviedla, že Smernica 2008/48 nebráni vnútroštátnemu predpisu, aby všetky povinné informácie boli poskytnuté v písomnej forme v rámci podpísaného dokumentu. Je preto namieste poukazovať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2011, sp. zn. 2 Cdo 245/2010, ktorý vyslovil názor, že ak nie sú obchodné podmienky podpísané oboma zmluvnými stranami, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté - ak im zákon povinne ukladá písomnú formu - sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné. Je neakceptovateľné tvrdenie žalovaného, že pre splnenie predpísanej formy je postačujúci odkaz na stranu č. 2 zmluvy. Za týmto reštriktívnym výkladom je snaha ochrániť spotrebiteľa ako slabšiu stranu. Žalovaný vo svojom vyjadrení dáva do pozornosti zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorou chce odôvodniť svoje nezákonné konanie, avšak táto zásada bola rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. januára 2013 č. k. 6M Cdo 9/2012 vo vzťahu k spotrebiteľovi prelomená, keď sa súd vyjadril, že neplatí zásada „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje), lebo neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v oblasti spotrebiteľských úverov, mu nemôže byť na ujmu. Argumentáciu žalovaného v tejto časti je opäť len príkladom toho, ako extrémne sa snaží právny zástupca žalovaného zneprehľadniť argumentáciu v rámci sporu, a to dokonca aj s použitím takých argumentov, ktoré popierajú základné právne zásady a použiteľnosť celej oblasti spotrebiteľského práva.

4. Súd vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav:

5. Z jednoduchej fotokópie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.05.2014 súd zistil, že túto uzatvorila žalobkyňa so žalovaným, pričom jej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 380 €. Celkové náklady zákazníka sú tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 22,38 % ročne zo sumy úveru, t. j. vo výške 54,72 Eur a poplatok za garantovanú službu pevnou sumou 76,38 Eur. Celkové náklady predstavujú ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 70,38 €. Celková čiastka, ktorú je zákazník povinný zaplatiť, predstavuje sumu 511,10 Eur. Priemerná hodnota RPMN predstavuje sumu 49,67 %. Zákazník zaplatí Providentu dlžnú sumu v 60 týždenných splátkach, pričom výška každej splátky dlžnej sumy od prvej po predposlednú je 8,52 € a výška poslednej splátky je 8,42 €. Úver sa poskytuje za podmienok podľa tejto zmluvy na dobu 60 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po dni uzatvorenia zmluvy. Zákazník podpisom tejto zmluvy potvrdzuje prevzatie celej sumy v hotovosti. Zákazník spláca splátky osobne v ktorejkoľvek banke alebo pobočke banky, vkladom na účet Providentu. Splatnosť prvej splátky nastáva 7. kalendárny deň po uzavretí Zmluvy. Splatnosť každej ďalšej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Konečným dňom splatnosti úveru a dlžnej sumy je deň splatnosti poslednej splátky, ktorým je 7. deň 60. týždňa po dni uzavretia Zmluvy. Splátka sa považuje za uhradenú dňom jej pripísania na bankový účet Providentu.

6. Z jednoduchej fotokópie ďalšej zmluvy uzavretej medzi tými istými účastníkmi súd zistil, že predmetom tejto zmluvy uzavretej na samostatnej listine je (1.1) záväzok žalovaného poskytovať počas platnosti tejto zmluvy pravidelne poskytovať službu, spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti, určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru, ktorý bol zákazníkovi poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 571856985, a v jej bezodkladnom použití na účely úhrady splátky spotrebiteľského úveru, a to spôsobom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Služba je poskytovaná na individuálnom prístupe k zákazníkovi a s potrebnou súčinnosťou, ku ktorej sa zákazník zaväzuje. Prevzatie hotovosti sa bude uskutočňovať v mieste trvalého pobytu Zákazníka alebo na inom mieste, určenom predchádzajúcou vzájomnou dohodou zmluvných strán. Zákazník má možnosť zvoliť si čas týždenného preberania peňažnej hotovosti na úhradu splátok spotrebiteľského úveru, ktoré vykonáva vždy jedna poverená osoba poskytovateľa podľa odseku 1.10, ktorá je k dispozícii Zákazníkovi na účely poskytovania služby, ako aj všetkých informácií s ňou spojených a to každý deň v týždni. 1.2 Zákazník sa zaväzuje, že za poskytnutie služby podľa odseku 1.1. zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 195,70 €. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach

a v 59 týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 3,26 € a poslednú splátku vo výške 3,36 € počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Odmena je splatná v hotovosti pri prevzatí splátky Poskytovateľom. Splatnosť prvej splátky nastáva 7. kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy. Celková odmena predstavuje odplatu pre poskytovateľa za to, že Zákazník bude môcť spotrebiteľský úver splácať v hotovosti priamo v mieste svojho trvalého bydliska alebo na inom mieste podľa zmluvy, ktoré mu práve vyhovuje a Poskytovateľ zabezpečí prevzatie a doručenie peňažnej hotovosti na účely splácania spotrebiteľského úveru, pričom suma celkovej odmeny slúži Poskytovateľovi na úhradu celkových nákladov vzniknutých pri poskytovaní služby, ktorými sú cestovné výdavky, telekomunikačné výdavky a odmena pre poverených pracovníkov a tvorí vlastný príjem Poskytovateľa. V prípade, ak suma, ktorú zákazník odovzdá Poskytovateľovi za účelom úhrady splátky, je nižšia ako suma splátky, ktorú je Zákazník povinný uhradiť podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, právo Poskytovateľa na odmenu vo výške podľa odseku 1.2 tým zostáva nedotknuté. Právo Poskytovateľa na odmenu zostáva nedotknuté aj v prípade, ak Poskytovateľ vykonal alebo je pripravený vykonať všetky úkony potrebné pre poskytnutie služby podľa odseku 1.1., najmä sa dostavil na určené miesto prevzatia peňažnej hotovosti, avšak z dôvodov na strane Zákazníka, napríklad kvôli predčasnému splateniu viacerých splátok alebo kvôli neprítomnosti Zákazníka na určenom mieste prevzatia hotovosti v dohodnutom čase, nebolo možné alebo účelné službu poskytnúť. Poskytovateľ sa môže na základe vlastnej úvahy vzdať uplatnenia tohto práva alebo požadovať úhradu odmeny alebo požadovať úhradu odmeny redukovanej výške. Zákazník však súhlasí s tým, že v prípade, ak Poskytovateľovi odovzdá sumu nižšiu ako je súčet splátky a odmeny podľa odseku 1.2 peňažná hotovosť, ktorú prijme Poskytovateľ od Zákazníka, sa proporcionálne rozdelí na úhradu splátky požadovanú podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na úhradu odmeny za poskytnutie služby podľa odseku 1.1. Poskytovateľ je pri každom prevzatí peňažnej sumy od Zákazníka povinný vykonať v Karte splátok úveru záznam, preukazujúci prevzatie peňažnej sumy v príslušnej výške. Zákazník je povinný uchovávať kartu splátok úveru v riadnom stave, zdržať sa akýchkoľvek do jej obsahu a umožniť Poskytovateľovi jej kontrolu. II. Trvanie zmluvy - táto zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú a zaniká dohodou zmluvných strán, splnením záväzkov oboch zmluvných strán v plnom rozsahu alebo zánikom platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorého splátky sú predmetom služby podľa odseku 1.

7. Súd sa oboznámil s predsporovou výzvou zo dňa 31.10.2016 adresovanou žalobkyňou žalovanému, s Informáciou o riešení sťažnosti zo dňa 21.12.2016 adresovanou žalovaným žalobkyni a s Vyjadrením k predsporovej výzve zo dňa 22.12.2016 adresovaným žalovaným žalobkyni, kde je uvedené, že spoločnosť nikdy neprijala od žalobkyne žiadne plnenie, ktoré by nezodpovedalo vzájomnej písomnej dohode a teda relevantnému právnomu titulu, čím je vylúčené, že by sa mohli bezdôvodne obohatiť. Zmluvu o úvere považujú za platnú a uzatvorenú v súlade s platnou legislatívou.

8. Súd sa oboznámil s rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 9Csp/137/2016-36 zo dňa 20.03.2017, s rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 41Csp/72/2016-65 zo dňa 15.02.2017, s rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 15C/244/2014-198 zo dňa 19.01.2015.

9. Súd sa oboznámil s rozsudkom Súdneho dvora z 09.11.2016 C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej a s Informáciou odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS z 18.04.2017 k aplikačným dôsledkom uvedeného rozsudku. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. To nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Taktiež, zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Zároveň táto smernica bráni tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Taktiež stanovil, že smernica nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa

bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

10. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení k 19.05.2014, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

11. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník v znení k 19.05.2014, Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

12. Podľa ods. 2 cit. ust., ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

13. Podľa ods. 2 cit. ust. v znení od 01.04.2015, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

14. Podľa ods. 3 cit. ust. v znení v čase uzatvorenia zmluvy, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa ods. 4 cit. ust., spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 53 ods. 1 cit. zákona, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

17. Podľa ods. 2 cit. ust., za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

18. Podľa ods. 3 cit. ust., ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

19. Podľa ods. 4 cit. ust., za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,

b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,

c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,

d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,

f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,

g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,

h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,

i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,

j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia,

k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku,

l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana,

m) v prípade čiastočného alebo úplného nesplnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči dodávateľovi vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči dodávateľovi,

n) spôsobujú, že platnosť zmluvy uzatvorenej na dobu určitú sa po uplynutí obdobia, na ktorú bola zmluva uzavretá, predlži, pričom spotrebiteľovi priznávajú neprimerane krátke obdobie na prejavenie súhlasu s predĺžením platnosti zmluvy,

o) oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi,

p) obmedzujú zodpovednosť dodávateľa, ak bola zmluva uzavretá sprostredkovateľom, alebo vyžadujú uzavretie zmluvy prostredníctvom sprostredkovateľa v osobitnej forme,

r) umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom,

s) požadujú, aby spotrebiteľ poskytol zabezpečenie splnenia svojho záväzku v hodnote neprimerane vyššej, ako je výška jeho záväzku vyplývajúca zo spotrebiteľskej zmluvy v čase uzavretia dohody o zabezpečení splnenia záväzku spotrebiteľa,

t) požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa,

u) požadujú od spotrebiteľa, aby bol neprimerane dlho viazaný zmluvou aj keď pri uzavieraní zmluvy bolo zrejmé, že predmet zmluvy možno dosiahnuť v podstatne kratšom čase,

v) požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.

20. Podľa ods. 5 cit. ust. neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

21. Podľa ods. 6 cit. ust., ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

22. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 19.05.2014, tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

23. Podľa ods. 2 cit. ust., spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

24. Podľa § 2 cit. zákona, na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, 5a) b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše

uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19, j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru.

25. Podľa § 9 ods. 2 cit. zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

26. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

27. Podľa ods. 2 cit. ust., bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

28. Podľa § 457 cit. zákona, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

29. Podľa § 458 ods. 1 cit. zákona, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

30. Žalobkyňa postavila svoju žalobu na tom základe, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 571856985 zo dňa 19.05.2014 nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a je preto bezúčinná a bez poplatkov. Dôvodila, že dohodnutá výška úrokovej sadzby podstatne (viac ako dvojnásobne) prevyšuje mieru úrokov z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy, a preto je v rozpore s dobrými mravmi a teda ide o absolútne neplatný právny úkon. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Táto odplata bola podľa údajov Ministerstva financií ako Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za druhý štvrťrok 2014 vo vyjadrení RPMN pre spotrebiteľské úvery bez zabezpečenia od 1 do 5 rokov vo výške 44,06 %. RPMN predmetného úveru bola 70,38 a priemerná RPMN bola 49,67 %. Podľa nasledujúceho znenia § 53 ods. 6 cit. zákona platného od 01.06.2014, najvyššia prípustná miera odplaty bola limitovaná už vykonávacím predpisom, ktorým je vyhláška č. 87/1995 Z. z. a ktorá od 01.09.2014 uvádza, že na porovnanie sa použijú údaje o novoposkytnutých úveroch bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, 2a) naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy (§ 1 ods. 4). V § 2 je potom stanovené, že ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. To značí, že pojem dobré mravy sa v súvislosti s najvyššou prípustnou odplatou už od 1.06.2014 resp. 01.09.2014 odvíjal od dvojnásobku RPMN určenej z novoposkytnutých spotrebiteľských úverov za predchádzajúci štvrťrok oproti priemernej RPMN zmluvy, čo predmetná zmluva o úvere nepresiahla (priemerná RPMN v zmluve predstavovala 49,67 % a RPMN z novoposkytnutých úverov veriteľmi za prvý štvrťrok 2014 predstavovala 49,67 %). Žalobkyňa ďalej namietala neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov v zmluve (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch). K tomuto rozsudok Súdného dvora EU z 09.11.2016 C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej stanovuje, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Zároveň táto smernica bráni tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Z uvedeného možno vyvodiť, že pri zmluve o úvere stačí, ak je uvedená výška splátky a ich počet, tieto splátky nie je potrebné ďalej rozčleňovať. Tento pojem rozčlenenie ani zákona v § 9 ods. 2 písm. k) neuvádza, toto uvádza iba pri rôznych úrokových sadzbách jednotlivých súm úveru.

Preto tento úver súd nepovažuje za bezúročný a bezpoplatkový, hoci horeuvedený rozsudok Súdneho dvora EU uvádza, že takéto zákonné ustanovenie členských štátov nie je v rozpore so smernicou 2008/48/ES. Žalobkyňa ďalej uvádza, že zmluva neobsahuje ďalšie podstatné náležitosti, ktoré u nej vyžaduje zákon, tieto sú až na druhej strane za podpisom žalobkyne, a preto je otázne, ako s nimi bola oboznámená. K tomuto horeuvedený rozsudok Súdneho dvora EU uvádza, že zmluva o úvere nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. To nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Slovenský zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch však výslovne nestanovuje, že by všetky náležitosti zmluvy museli byť podpísané, stanovuje len podstatné náležitosti zmluvy o úvere. Čo sa týka Zmluvy o zabezpečení splátok úveru zo dňa 19.05.2014, žalobkyňa tu uvádza, že táto zmluva je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch ako aj s Občianskym zákonníkom. Na základe tejto zmluvy žalovaný prevzal na seba záväzok prevziať týždenne finančnú sumu na zabezpečenie splátok úveru za odplatu vo výške 195,70 €, pričom išlo o 38 % navýšenie splátok. Táto zmluva je podľa neho neplatná a je považovaná za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko neslúži spotrebiteľovi a jeho záujmom. K tomuto súd uvádza, že uvedená Zmluva o zabezpečení splátok úveru predstavovala samostatnú spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola uzatvorená osobitne, pričom spotrebiteľ dostal za svoje splátky protiplnenie zo strany žalovaného vo forme prevzatia (resp. pripravenosti prevzatia) každej týždennej splátky v mieste bydliska žalobcu resp. na inom dohodnutom mieste. Preto nemožno súhlasiť s tvrdením, že išlo o 38 % navýšenie splátok, nakoľko nešlo o splátku úveru, ale o platbu za osobitnú službu dohodnutú so žalobkyňou samostatne. Nebolo preukázané, že by poskytnutie úveru ako takého bolo podmienené uzatvorením Zmluvy o zabezpečení úveru. Ak by sa jednalo o bezdôvodné obohatenie na základe neplatného právneho úkonu (§ 451 ods. 2, § 457 OZ), strany zmluvy by si museli vrátiť všetko, čo z nej dostali. Žalobkyňa by teda musela vo forme peňažnej náhrady (naturálna reštitúcia neprichádza do úvahy) nahradiť žalovanému uvedené prevzatia splátok (cestovné náhrady, plat zamestnanca) (§ 458 ods. 1 OZ), čo podľa názoru súdu by predstavovalo vyššiu sumu, než aké sumy predstavovali splátky zo Zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Ak žalobkyňa uvádza, že zmluva o úvere neobsahuje uvedenie termínu konečnej splatnosti, podľa rozhodnutia Súdneho dvora ES nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Podľa názoru súdu zmluva o úvere, ako aj zmluva o doplnkovej službe, takýmito zmluvami umožňujúcimi bezobťažne určenie dátumov a výšok jednotlivých splátok umožňujú. Ak žalobkyňa argumentuje tým, že splatiť odplatu zo splátok bolo povinnosťou žalobkyne bez ohľadu na to, či dôjde k odovzdaniu splátky alebo nie, išlo o odplatu za pripravenosť prevziať plnenie a náhradu nákladov za cestu za účelom prevzatia splátok. Ak žalobkyňa argumentuje tým, že začiatkom roku 2017 spoločnosť žalobcu oznámila klientom, že ukončuje pôsobnosť siete obchodných zástupcov na území Slovenska, a preto od 22.02.2017 už od klientov nebude vyberať spoločnosť splátky v domácnosti. Tým však nekončí ich povinnosť splátok zo zmluvy o úvere. K tomuto súd uvádza, že zmluva žalobkyne bola uzatvorená dňa 19.05.2014 na 60 týždňov, t. j. splatnosť všetkých splátok zo zmluvy o úvere ako aj z doplnkovej zmluvy, nastala pred 22.02.2017. Preto súd túto argumentáciu žalobkyne považuje za irelevantnú. Zo všetkých uvedených dôvodov súd žalobu žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval za nedôvodnú a túto zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v 2 vyhotoveniach (§ 355 ods.1 CSP a § 362 ods.1 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 CSP nerozlúčné spoločenstvo podľa § 77 (§ 360 ods.1 CSP)

V ostatných prípadoch môže intervenient podať odvolanie so súhlasom strany podľa § 359 CSP (§ 360 ods.2 CSP).

Lehota na podanie odvolania plynie od doručenia rozhodnutia intervenientovi (§ 360 ods.3 CSP).

Prokurátor môže podať odvolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 361 ods.1 CSP).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods.2 CSP).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa ods. 1 preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia (§ 362 ods.3 CSP).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na nepríslušnom súde preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením o súde príslušnom na podanie odvolania. To platí aj vtedy, ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o súde príslušnom na podanie odvolania (§ 362 ods.4 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods.2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods.3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne

doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada.

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd (§ 367 ods.1 CSP).

Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 367 ods.2 CSP).

Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 ods.3 CSP).

Osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia (§ 368 CSP).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova (§ 369 ods.1 CSP).

Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania (§ 369 ods.2 CSP).

Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví (§ 369 ods.3 CSP).

Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 ods.4 CSP).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia (§ 370 ods.1 CSP).

Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví (§ 370 ods.2 CSP). Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 ods.3 CSP).

Žalobu nie je možné v odvolacom konaní meniť (§ 371 CSP).

V odvolacom konaní nie je možné uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok (§ 220 ods.1 CSP).